

Храм на Бог

На 8 септември Църквите и от Изтока, и от Запада празнуват раждането на Мария, майката на Господ. Първоизточникът за събитието е така нареченото Първоевангелие на Яков, според което Мария е родена в Йерусалим, в дома на Йоаким и Анна. Там през IV в. е била построена базиликата „Света Анна“ и от деня на нейното освещаване се чества Рождество на Божията майка. След това празникът се разпростира и в Константинопол, а на запад е въведен от папа Сергий I, папа със сирийски корени. „Тези, които Бог е преузнал, тях е и предопределил“ (Рим. 8, 29) - Данте, изглежда, перифразира стиха на свети Павел, когато нарича Дева Мария „Непоклатима цел на вечния Божи промисъл“ (Рай, XXXIII, 3).

От вечността Отец работи, за да подготви Всесвятата - тази, която трябваше да стане майка на Неговия син, хра-

ма на Светия Дух. Родословието на Исус, предложено от евангелист Матей, личи окончателно в израза „Йосиф, мъжа на Мария, от която се роди Исус, наричан Христос“ (Мт. 1, 16). С Дева Мария следователно е дошло времето на окончателния Давид, пълното установяване на Божието царство. Освен това с нейното раждане се формира утробата, предлагана от човечеството на Бог, за да се извърши възплъщението на Словото в човешката история. Дева Мария - момиче, в крайна сметка е образ на новото човечество - това човечество, от което Човешкият син ще отнеме камъното сърце, за да му даде сърце от плът, което ще приема с покорство Божиите заповеди.

Чествайки Рождеството на Божията майка, се достига до истинския смисъл и цел на то-

На стр. 2

Кръстът е нашата похвала, началото на всички наши блага и цялото наше украшение!

Апостол Павел, като ни склонява към благоприлична свобода, споменава кръста и кръвта Господни и ни убеждава с думите: „Вие сте скъпо купени; не ставайте роби на човеците“ (1 Кор. 7, 23). Мисли, казва той, за високата цена, заплатена за теб, и няма да бъдеш роб на нито един човек - като под висока цена разбира кръста. Защото не е достатъчно кръстът да бъде изобразяван само с пръсти. Той трябва да се предшества от сърдечно разположение и пълна вяра. Направил ли го по този начин пред лицето си, нито един от нечистите духове няма да може да се доближи до теб, щом види меча, с който е бил ранен, оръжието, от което е получил смъртоносната рана.

И така, запечатай кръста в ума си и приеми спасителния за нашите души знак. Защото именно този кръст е преобразувал вселената, прогонил е заблудата, въвел е истината, превърнал е земята в небе и е направил хората ангели. Когато имаме кръста, демоните вече не са страшни и опасни, смъртта вече не е смърт, а сън.

*Из „Слово за кръста“
на свети Йоан Златоуст*

Лурд - едно място, което Всеки вярващ трябва да посети

Поклонничеството в Лурд не може да бъде описано с думи, но аз все пак ще опитам. Това е място на непоклатима вяра, покровителствано от Света Богородица - наша майка и застъпница в небето.

Нейното присъствие е осезаемо навсякъде - от хората,

които срещаш, до светите места, които посещаваш. Нейната безкрайна любов е в помощ на всеки от поклонниците, молещи се за изцеление.

Всичко започна с литургия, откриваща духовното преживяване. Последва Кръстен път, който ни даде доста хра-

на за размисъл. След това решиме да тръгнем по стъпките на света Бернадета. Започнахме от мястото, където е работил баща ѝ, и завършихме със стаята, в която е живяло цялото семейство, след като

На стр. 7

**От 10 до 16 юли в Ореш -
за десета година Лято Грест 2017**

Очаквано и неповторимо... Като всяко ново идващо лято

За тези, които не знаят - какво е Лято Грест? Това е време, в което една седмица аниматори и катехисти при енория Ореш организират игри за децата от Ореш и не само от Ореш. Време, в което всеки се забавлява и изживява различно тези дни по-близо до Бог, винаги в молитва, по-близо до приятеля, по-близо до ближния.

За тези, които знаят - това е време, седмица, очаквана с нетърпение, седмица на емоции и хъс за игра, дни на радост и възбуждания, дни на очакване и изненади, дни на прегръдки и смях, дни на жегата, много, много жегата. Цяла седмица игрите се провеждат на стадиона в селото, място, което е удобно за скачане, търкаляне и безопасно щуреене.

При подготовката за предстоящото Лято Грест по идея на отец Салваторе в енорията бе обявен конкурс за рисунка за лого на Лято Грест на тема „100 години от явяването на Дева Мария от Фатима“. Спечелилата конкурса Ивет Мирославова, 17-годишна, получи своята награда и нейната рисунка стана лого за транспаранта на Лято Грест 2017.

Общността на енория Ореш е щастлива, защото:

1. Тази година е специална,

защото Лято Грест празнува своята 10-годишнина!

10 години летен период на труд и почивка, на смях и сълзи, на възходи и падения, на радости и разочарования, но всички заедно в едно - името на Исус, в единство - Христово, в една християнска вяра. Тази година бе специална, защото покровителка на тези дни бе нашата Небесна майка Дева Мария.

2. Тази година е специална, защото е юбилейна - 100 години от явяванията на Дева Мария във Фатима, Португалия. Под мотото „Дева Мария - Майка на всички“ всеки от нас се чувстваше специално дете на Дева Мария. В това Лято Грест всеки намери своето място в прегръдката на Мария, притисна се до нейното милостиво сърце, в което Божията любов изобилства и прелива. Всички дни от лятната седмица бяха посветени на явленията на Дева Мария в различни места по света и размисление върху посланията, които тя отправя към нас, своите деца. Послания и молби, които важат и днес за всички хора по света.

3. Тази година е специална, защото е включена нова гру-

На стр. 2

Очаквано и неповторимо...

От стр. 1

па в Лято Грест - за най-малките участници, за 4-5-годишни деца заедно с техните майки, които са техни аниматори. Факт е, че това лято нашите първи участници преди 10 години сега са аниматори на Лято Грест, отговорни за музикалното оформление, за подготовката на терена, за подкрепата и работата при катехистите.

Дните в седмицата бяха наситени с изненади към всички участници. Всички деца в Грест се събираха заедно с катехисти и аниматори пред черковата всеки ден. Там ни очакваше с отворено сърце отец Салваторе и заедно в молитва и тишина, коленичили пред Девата, ѝ отправяхме своите молби. Символично отбелязахме началото на Лято Грест 2017 г. със запалването на свещ, символ на Христовата светлината, която да ни ръководи през тези дни.

Организиран в шествие, всички деца заедно с отец Салваторе, катехисти и аниматори се отправяме към стадиона, където провеждаме игрите си. След като пристигаме, всички се подреждаме в кръг, така че всеки да вижда лицата на другите, поздравяваме се с песен - химн на Лято Грест (тази година е на италиански език - „Исус те обича“) и отново в обща молитва сме равни пред Бог, Вечно съществуващия, като Го молим да ни обединява в името Си в нашите игри, да ни научи да прощаваме, да обичаме, да търсим и откриваме Неговото лице в лицето на ближния. След това актьори - деца в подходящи костюми, представят като възстановка явяването на Дева Мария на различни места по света.

Ето накратко как минава всеки ден

В първия ден в седмицата на Грест е възстановката на явяването на Дева Мария в Меджугорие. Тя избира тях, защото вижда техните смире и чисти сърца. Отправя чрез тях послания към всички хора за тяхното обръщане и усиляване във вярата.

След кратката драматизация се акцентира върху посланията, върху желанията на Дева Мария. По достъпен начин децата разбират смисъла на явяванията ѝ. След игрите следва една част, много обичана от всички, „БРАНГАРО-ОО“ - време за нещо специално, зареждане с нещо вкусно, разбира се, лакомство и разхладителен сок. Времето за игри минава много бързо, преди раздяла отново се събираме в кръг, поздравяваме се с химна на Грест - песента „Исус те обича“, и аниматори раздават като подарък икона на Дева Мария от Меджугорие.

Така всеки ден всички се събирахме в черковата, за да поднесем нашите молитви на благодарност към Бог, за да бъдем прегърнати в майчината прегръдка на Мария - Майка на всички хора, и заедно да тръгнем към стадиона в шествие. Там се построявахме в общ кръг и слагаме начало в тишина и молитва. Следваха забавни танци и банци.

Втория ден актьорите се

подготвят за представяне на явяването на Дева Мария във Фатима, Португалия. Тази година се честват 100 години от това явяване. Девата се явява на три пастърчета и отново дава послания чрез тях за всички хора. Важно послание е да се моли всеки ден бреницата за мир по света и свършек на войните.

Трети ден - явяването на Дева Мария в Гвадалупе, Мексико. В своето изображение Девата затъмнява слънцето - знак, че то не е Бог, на когото да се кланят и да принасят жертви. Цветята, украсяващи дрехата, означават, че сътвореният свят е нейната дреха; воалът, обсипан със звезди, показва, че покривалото е целият космос. Богородица не е богиня, тъй като ръцете са склучени в молитва. Тя е майка на Сина Божия, Когото носи в утробата си.

Четвърти ден - явяването на Девата в Лурд, Франция, на малката Бернадета. До днес в Лурд в този извор с лечебна вода намират изцеление милиони поклонници от цял свят.

Пети ден на Лято Грест - явяването на Девата на сестра Катерина Лабуре във Франция. Сестра Катерина казва: „Когато влизам в параклиса, коленича пред Бог и Му казвам: „Дай ми каквото пожелаеш!“ Тогава, ако ми даде нещо, съм доволна и Му благодаря. Ако ме остави да си тръгна с празни ръце, пак Му благодаря, защото повече и не заслужавам. После Му казвам всичко, което ми дойде на ума. Разказвам Му за радостите и скърбите си и Го слушам. Слушай Го и ти; тогава Той ще почне да говори и на теб“. При няколко явявания Девата настоява да се направи медальон - наречен „чудотворния медальон“, със следната молитва на него: „О, Марийо, без грях зачената, моли се за нас, които намираме в теб нашето прибежище“. На гърба на това медальонче има едно „М“, над което се издига кръст, лежащ на напречна греда. Под него Сърце Исусово, обвито с венец от тръни, и Сърце Мариино, пробо-

дено с меч. Венец от дванадесет звезди окръжава цялото изображение. „Ако имате медальон по този образ, то всички онези, които го носят, ще получат големи благодати особено ако го носят на шията!“

Шести ден на лято Грест представи явяването на Девата в Ла Салет, Франция.

При явяването си Дева Мария умолява децата да говорят на своите родители и жители на селото за вярата, за обръщането им към Бог, обръща им вниманието за почитането на неделята като ден, посветен на Бог. Девата казва, че ако хората не се обърнат и не започнат да почитат неделята като ден за Бог, тя, Мария - Божията майка, няма да е в състояние да удържи тежката ръка на Сина си и Той ще стовари Своя гняв върху хората.

та. Обяснява им значението на инструментите от двете страни на кръста с разпнатия Христос. Чукът означава, че ние всекидневно с нашето непослушание към Бог набиваме още пирони по ръцете и нозете Му, а клещите - те са за нея; чувайки молбите и молитвите ни, тя ще се застъпва за хората и ще изтръгва пироните. На лицето на тази Дева се виждат и сълзите, които тя пролива заради горделивостта на хората по света, заради тяхната слаба вяра, за това, че не се молят. Тя съветва децата да молят бреницата, да молят по една молитва „Радвай се“, когато нямат време, а когато имат време, да се молят повече.

Игрите са забавни, емоционални и пълни с предизвикателства. Обичани са не само от участниците, но и от присъстващата публика.

Като катехист толкова години виждам, че тези дни оставят в сърцата на всеки участник белег от едно неповторимо изживяване, знак, че всеки е специален в лицето на Бог и това, че сме заедно, може единствено да ни прави щастливи. Всяко ново лято емоцията е неповторима, дори да се повтарят организирани ни моменти. Всяко лято присъствието на децата, на новите участници, а тази година и на най-малките заедно със своите майки допринасят още повече за вълнуващи моменти, за комични и непринудени ситуации. Разбира се, има и моменти, в които се усещат недоволство, несъгласие,

Храм на Бог

От стр. 1

ва събитие, което е въплъщението на Словото. Всъщност Дева Мария е родена, откърмена и пораснала, за да бъде Майка на Царя на вековете, на Бог. Това е и причината само на Дева Мария (както и на свети Йоан Кръстител, разбира се и на Христос) да не се празнува единствено „раждането на небето“ - както е при другите светци, но и пристигането ѝ в този свят. Всъщност прекрасното в това раждане не е единствено това, което ни казват в големи подробности и наивност апокрифите, а по-скоро е значителната стъпка напред, която Бог прави в изпълнение на вечния Си план на любов. Ето защо този празник е белязан с чудни похва-

ли от много отци на Църквата, които са извлечени от тяхното познание на Библията и от тяхната чувствителност и поетичен плам. Нека споменем мисълта от втора проповед за Рождество на Пресвета Богородица на свети Петър Дамиани (1007-1072): „Всемогъщият Бог, още преди човекът да падне, предвидил падането му и решил, преди вековете, човешкото изкупление. Затова решил да се въплъти в Мария“.

„Днес е денят, в който Бог започва да прилага на практика вечния Си план, тъй като е било необходимо да Си изгради дом, преди още Царят да слезе да го обитава. Красив дом, защото ако Мъдрост-

та си построи дом със седем чудни колони, то този дом на Мария се основава на седемте дарове на Светия Дух. Соломон тържествено освещава един храм от камък. Как ние празнуваме раждането на Мария, храма на Въплътеното Слово? В този ден Божията слава слезе върху йерусалимския храм като облак, който го засени.“ Господ, Който прави слънцето да грее на небето, за жилището Си сред нас избра тъмнината, казва Соломон в молитва си към Бог (3 Царства 8, 10-12). Този нов храм ще бъде изпълнен от същия Бог, Който става светлина на народите.

„В мрака на езичеството и при липсата на вяра у евреите, представени чрез Соломоновия храм, следва светлият ден в храма на Мария. Справедливо е следователно да възвем този ден и тази, която се е родила в него.“

огорчение, но това е съвсем нормално за игри с деца.

Седмият ден - неделята, е денят на Господ. Както всяка година, така и тази всички участници са поканени на тържествена литургия, за да приключи седмицата на Лято Грест 2017.

Участниците получиха своите подаръци - тениски с логото на Грест 2017 г.; отново равни пред Бог, присъстващи в черковата, можахме да кажем: „Благодаря Ти, Исусе, за това, че ме обичаш, че ни прегръщаш, че ни даряваш с живот“. Всяко дете получи специален подарък - броеница, за да ни напомня, че ние сме тези, които ще променим света към по-добро, молейки всеки ден Дева Мария за мир по света и за свършека на войните.

Нещо лично - благодарности първо към Бог за Неговата милост, за Неговата любов, за безграничната Му щедрост и към мен. Искам да благодаря и на отец Салваторе за доверието, за съветите, за духовната подкрепа, за търпението по време на горещата седмица на Грест.

Благодаря за готовността на майките - аниматорки, които доказаха, че могат да се грижат не само за своите деца, а и за децата на енорията ни. Благодаря на катехистите, с които можехме да се допълваме там, където беше необходимо, за да може това лято отново да остане неповторимо. Благодаря на младите аниматори за подкрепата и готовността да бъдат в полза на всички деца. Благодаря на всички родители, които за поредно лято ни се довериха и изпращаха своите деца, за да се забавляват и да бъдат част от прекрасното събитие, случващо се за поредна година в селото. Благодарности за фотографите, които запечатаха всеки ден в снимки. Благодаря на общността на енория Ореш - на възрастните, на нашите баби, които се молиха за нас през тези дни. Лято Грест 2017 г. приключи, сега живеят спомените.

Радвай се, благодатна Марийо, Господ е с теб, благословена си ти между жените и благословен е плодът на твоята утроба Исус. Света Марийо, майко Божия, моли се за нас, грешници, сега и на смъртния ни час. Амин!

Катехист

Анелия ДАНЕЗИЕВА

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 9 (1526)
септември 2017 г.

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник **Благовест
Вангелов**

Адрес на редакцията:
1606 София,

ул. „Дюлун планина“ № 7
Тел. (02)41-77-739,

E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Младите, вярата и разпознаването на призванието

(Продължава от бр. 8)

Господ иска от Авраам и Сара да напуснат своята страна, но постепенно и не без да направят грешни стъпки се изяснява каква е мистериозната „земя, която ще ти покаже“ (Бит. 12, 1). Самата Мария постепенно развива съзнание за своето призвание чрез съзерцаване на думите, които е чула, и на събитията, които се случват, дори и на тези, които не може да разбере (Лк. 2, 50-51).

Времето е от съществено значение за проверка на правилността на взетото решение. Както ни учи всяка страница от Библията, всяко призвание е насочено към мисия, приемана с ентузиазъм или с резерви.

Приемането на мисията предполага готовност човек да рискува живота си и да поеме по този път своя кръст, следвайки Исус, Който рещително поема по своя път към Йерусалим (Лк. 9, 51), за да отдаде живота си за човешкия род. Само чрез отказ от стремеж за егоистично задоволяване на собствените нужди човек се открива към изпълнението на Божия замисъл в семейния живот, ръкоположеното служение или богопосветения живот, към отговорното упражняване на професията, както и към искреното търсене на общото благо. Особено по места, където културата е по-дълбоко белязана от индивидуализма, изборът трябва да бъде добре огледан, за да се установи дали стремежът към реализация не е резултат от нарцисизъм или включва желанието животът да бъде изживян в щедро себеотдаване. Съответно контактът с бедността, уязвимостта и нуждите има голямо значение за различаването на званията. Преди всичко служителите в образователните структури в семинариите трябва да утвърдят и насърчат у семинаристите желание да се потопят в „миризмата на овцете“.

4. Съпровождане

В основата на процеса на разпознаването стоят три основни убеждения, вкоренени в опита на всяко човешко същество, разбиран в светлината на вярата и християнската традиция. Първото е, че Духът Божи действа в сърцето на всеки посредством чувства и желания, които са свързани с идеи, образи и планове. Ако се вслушат внимателно, хората имат възможност да изтъкват правилно тези знаци. Второто убеждение е, че човешкото сърце заради своята слабост и грях обичайно е раздвоено, тъй като е привлечено от различни и дори противоречиви чувства. Третото убеждение е, че всеки начин на живот предполага избор, защото човек не може безкрайно да остане в неопределено състояние. Човек трябва да възприеме инструментите, които са му необходими, за да разпознае Божия призив към радостта от любовта и да избере да му отговори.

Сред тези инструменти духовната традиция на Църквата

та поставя акцент върху важността на личното съпровождане. За да се съпровожда друг човек, не е достатъчно познаването на учението на различаването; човек се нуждае от трудния личен опит на търкуването на движенията на сърцето, за да разпознае действието на Духа, Чийто глас знае да говори на всеки според неговата индивидуалност. Личното съпровождане изисква постоянно пречистване на собствената чувствителност към гласа на Духа и води до откриването в особеностите на другия източници и средства за обогатяване.

Става дума за насърчаване на личната връзка на човек с Бог и подкрепа за преодоляване на пречките пред нея. В това се състои разликата между съпровождането за разпознаване и психологическата подкрепа, която също е от голяма важност, ако е отворена към трансцендентното. Психологът подкрепя хората, попаднали в затруднения, и им помага да осъзнаят своите слабости и потенциал. Докато духовното напътствие пренасочва човек към Господ и подготвя почвата за срещата с Него (срв. Ин. 3, 29-30).

Срещата на Исус с хората от неговата епоха, както са описани в Евангелията, очертават няколко елемента, които са част от идеалния профил на човека, който съпровожда младежа в процеса на неговото разпознаване на званието. Това са: любящият поглед (Призоваването на първите ученици, срв. Ин. 1, 35-51); авторитетното слово (Наставлението в синагогата в Капернаум, срв. Лк. 4, 32); способността да „станеш ближен“ (Притчата за Добрия самарянин, срв. Лк. 10, 25-37); изборът да вървиш „редом“ (Учениците по пътя за Емаус, срв. Лк. 24, 13-35); и автентичното свидетелство, което безстрашно се насочва срещу предубежденията (измиването на краката на Тайната вечеря, Ин. 13, 1-20).

При изпълнението на задачата си да съпровожда младото поколение, Църквата приема призива да бъде сътрудник в радостта на младите хора, но без да се изкушава да установи контрол върху тяхната вяра (срв. 2 Кор. 1, 24). Това служение се основава върху молитвата и измолването на дара на Духа, Който ръководи и осветява всеки и всичко.

III. Пастирска дейност

Как Църквата помага на младите хора да приемат призива към радостта от Евангелието, особено във време на несигурност, нестабилност и страх?

Целта на тази глава е да фокусира вниманието върху необходимостта от сериозен отговор на предизвикателството на пастирската грижа и различаването на призванията, взимайки под внимание заетите с тази задача, местата, където наставлението се случва, и наличните за това ресурси. В този смисъл пастирската грижа и грижата за различаване на призванията на младите хора, макар и често да се припокриват, са различни. Настоящият преглед не си поставя за цел изчерпателно да разгледа то-

зи въпрос, а да даде насоки, които впоследствие да бъдат разработени въз основа на опита на всяка поместна Църква.

1. Да вървим до младите

Съпровождането на младежите изисква излизане от рамките на нашите предварително зададени схеми, срещане на младежите там, където те се намират, приспособяване към тяхното време и ритъм на живот. Трябва сериозно да се отнесем към трудностите, които те изпитват при осмислянето на житейската действителност, да им помогнем да превърнат полученото послание в слова и дела при всекидневните си опити да изградят своя лична история и да открият повече или по-малко съзнателно - смисъла на своя живот.

Всяка неделя християните възкресяват спомена за разпнатия и възкръснал Господ в срещата си с Него по време на отслужването на Евхаристията. Много деца са кръстени във вярата на Църквата и продължават по пътя на християнското посвещаване. Ала това все още не е зрял избор за живот във вярата. Достигането до този момент предполага извървяване на път, който понякога преминава през непредвидени и необичайни места, отдалечени от църковните общности. Както посочва папа Франциск: „Пастирското служение за званията означава да бъде изучен стилът на Исус, който преминава през места, свързани с всекидневието на хората, спира и без да бърза, милостиво се вглежда в нашите братя и ги извежда до среща с Бог Отец (Слово към участниците в Международната конференция за пастирска работа в полза на званията, 21 октомври 2016 г.). Вървенето редом до младите увеличава цялата християнска общност.

Тъкмо защото става дума за свободата на младите, всяка общност трябва да открие творчески начини за тяхното привличане - според индивидуалността на всеки от тях, и за подкрепа на тяхното развитие. В много случаи това предполага да бъде допуснато развитието на нещо ново, без то да бъде задушено от предварително изработената рамка. Семето на званията няма да даде достатъчно плод, ако подхождаме към него, ограничени от самодоволното пастирско отношение, което казва: „Винаги сме го правили така“, без хората да проявяват „смелост и творчество при изпълнението на задачата по преосмисляне на целите, структурите, стила и методите на евангелизация на собствените общности“ (Evangelii gaudium, 33). Три глагола от Евангелието, с които е описан начинът, по който Исус среща хората от Своята епоха, могат да помогнат за структуриране на този пастирски подход: „излизане“, „виждане“, „призоваване“.

Излизане

В този контекст пастирската грижа за призванията означава да бъде приета поканата на папа Франциск за „излизане“ - основно от суровите нагласи, които сподавят убедителността от възвестяването на ра-

достта от Евангелието; „излизане“ - от рамката, която кара хората да се чувстват ограничени; „излизане“ - от начините на действие на Църквата, които вече са остарели. „Излизането“ е и знак за вътрешно освобождаване от рутината и всекидневните грижи, за да могат младите хора да се превърнат в главните герои на своя живот. Те ще открият привлекателността на Църквата, когато видят, че техният уникален принос е приветстван от християнската общност.

Виждане

„Излизането“ в света на младежите изисква готовност човек да прекара с тях известно време, да изслуша историята на техния живот, да съпребивее техните радости, надежди, тъга и тревоги; всичко, подчинено на готовността за споделяне. Това води до вписването на Евангелието и навлизането му във всяка култура, както и сред младите хора. В разказите за срещите на Исус с мъжете и жените от Неговото време Евангелието подчертава способността Му да прекара време с тях и призива Му към онези, чийто поглед среща. Същото се отнася и за всеки истински пастир на душите, който трябва да бъде способен да надникне в дълбините на сърцето, без да бъде натрапчив или заплашителен. Това е истинският поглед на разпознаването, който не иска да овладее съвестта на другия, нито да предопредели пътя на Божията благодат според своята гледна точка.

Призоваване

В евангелските разкази изпълненият с любов поглед на Исус се преобразява в слово, тоест в призив към новостта на живота, който трябва да бъде приет, опознат и изграден. На първо място призоваването означава пробуждане на стремежите и освобождаване на хората от това, което ги затормозява, или от самодоволството, което забавя техния напредък. Призоваване означава задаване на въпроси, които нямат готови отговори. По този начин, а не чрез пасивното спазване на външни норми, хората биват привличани да тръгнат по своя път и да срещнат радостта от Евангелието.

2. Носители

Всички младежи без изключение

В пастирската дейност младите хора не са обекти, а носители. Обществото често разглежда присъствието им като безполезно или неудобно. Църквата не може да има такова отношение, защото всички млади хора, без изключение, имат право да бъдат ръководени в своето житейско пътуване.

Следователно всяка общност е призвана да бъде внимателна към младежите - особено към тези, които живеят в бедност или са отхвърлени от живота - и да им помогне да се включат в живота. Близостта до младите хора, които живеят сред голяма бедност и трудности, насилие, войни, болести, увреждания и страдания, е специален дар от Духа, а подходящ израз на този дар е „излизането“ на Църквата. Самата Църква е призвана да се учи от младите хора. Ярко свидетелство за това са множество-

то светци сред младите хора, които продължават да бъдат вдъхновение за всички.

Отговорна общност

Цялата християнска общност трябва да чувства отговорност си за обучението на новите поколения. Всъщност много християни, заети в този процес, заслужават признание, започвайки с тези, които носят тази отговорност в църковния живот. Усилията на хората, които всеки ден свидетелстват за добротата на евангелския живот и за радостта, която се излива от него, също трябва да бъде високо оценена. И накрая, Църквата трябва да отдаде голямо значение на участието на младите хора в общностните структури на диоцезно и енорийско равнище, започвайки от пастирските съвети, в които да прикани младите хора да дадат своя творчески принос и да възприеме техните идеи дори когато те изглеждат предизвикателни.

Навсякъде по света съществуват енории, религиозни конгрегации, асоциации, движения и църковни структури, които могат да разработят и предложат на младите значим опит в израстването и разпознаването на званията. Ала понякога аспектът на планирането показва знаци на липса на добра подготовка или умения, което може да бъде избегнато чрез по-сериозен размисъл, осъзнаване, координация и прилагане на пастирските програми за младите хора по правилен, последователен и ефективен начин. Тази задача изисква и конкретна и постоянна подготовка на хората, отговорни за процеса на образоване.

Хора, на които да се подражава

Ролята на възрастни, вдъхващи уважение, и тяхното сътрудничество е от водещо значение за човешкото развитие и за процеса на разпознаването на званията. Това предполага те да са вярващи хора с авторитет, с ясна човешка идентичност, силно чувство за принадлежност към Църквата, видим духовен характер, силна ревност към образованието и голяма способност за разпознаване. За съжаление понякога неподготвени и незрели възрастни хора действат наставнически или по манипулативен начин, като създават така негативни зависимости, големи пречки и тежки контрасвидетелства, които могат да стигнат дори до злоупотреби.

За да има убедителни хора - модели за подражание, ние трябва да ги обучаваме и подкрепяме и дори да им осигуряваме основни педагогически умения. Това се отнася главно за тези, които са натоварени със задачата да съпровождат младите хора в процеса на разпознаване на званията към ръкоположено служение и посветен живот.

Родители и семейство

Незаменимата възпитателна роля на родителите и другите членове на семейството трябва да бъде високо ценена от всяка християнска общност. На първо място родителите в семействата всеки ден са носители на Божията грижа за всяко човешко същество чрез любовта, която ги обвързва един с друг и с техните деца.

(Следва)

Ватикан, 2017

Превод Момчил МЕТОДИЕВ

4

ИСТИНА
VERITAS

Брой 9 (1526)
септември 2017 г.

Жертвен живот

На 13 май през юбилейната 2000 г. във Фатима на тържествена церемония папа Йоан-Павел II провъзгласи за блажени две овчарчета - Франсишку Марто и сестра му Жасинта, свидетели на явяванията на Дева Мария заедно с братовчедка си Лусия. В своята проповед папата каза: „С майчинска загриженост Богородица дойде тук, за да помолит хората да не оскърбяват повече Бог, нашия Господ... Тя се притеснява много за съдбата на децата си и затова настоява: „Молете се, молете се много и правете жертви за грешниците...“. Жасинта е толкова впечатлена от гледката на ада по време на явяването на Девата на 13 юли, че всички умъртвления и покаяни дела ѝ се струват малко, за да се спасят грешниците“.

Характер

Жасинта е родена в Алжустрел на 11 март 1910 г. и умира в болница в Лисабон на 20 февруари 1920 г. Въпреки че е най-малката от трите деца в семейството, тя е може би най-облагодетелстваната. Освен че става свидетел на явяванията на Дева Мария, когато е само на седем години заедно с брат си Франсишку и братовчедка си Лусия, тя е удостоена и с няколко отделни явявания на Света Богородица. Нейният живот се състои от молитва и правене на жертви за обръщане на грешниците и удовлетворяване на оскърбленията към Непорочното сърце на Мария. Братовчедка ѝ Лусия казва: „Според мен Дева Мария отрупа Жасинта с най-голямо изобилие от благодати, познание за Бог и добродетели. Винаги беше сериозна, скромна и приятелски настроена... Тя беше дете, ала вече възрастна“.

Момичето е весело, игриво и разговорливо, най-енергично от тримата свидетели на явленията. Но също така капризна и упорита. Невинността на детството струи от всяка пора на тялото. Поради своя жив и чувствителен темперамент лесно избухва в радост или в сълзи, което предизвиква недоволството на нейната братовчедка и неразделна другарка в игрите. Но когато Дева Мария ѝ обяснява, че нейното призвание е да поднася жертви за обръщането на грешниците, тя се променя невероятно.

Чрез получената благодат и с помощта на Дева Мария, Жасинта - така ревностна в любовта си към Бог - е обхваната от неутолима жажда да спасява бедните души, застрашени да идат в ада. Божията слава, спасението на душите, важността на папата и свещениците за Църквата, необходимостта от тайнствата и любовта към тях са на първо място в живота ѝ.

Мамо, видях Дева Мария

Неделя, 13 май 1917 г. Лусия, Франсишку и Жасинта, след като са били на черква, повеждат овцете на паша в полето. Около обяд, когато слънцето е в зенита си, трите

деца стигат в Кова да Ирия. Там става първото явяване на Дева Мария. Те я виждат в средата на голям ореол от светлина, която ги обгръща и тях, една красива госпожа, блестяща и от слънцето.

След няколко минути госпожата се отдалечава в посока към Леванте и прекрасното видение се разтваря в светлината на деня. Трите овчарчета виждат образа, но тя говори само на Лусия. Франсишку не чува нищо, въпреки че долавя какво казва братовчедка му. Жасинта чува всичко, но не участва в разговора. Пълни с радост и щастие, децата са като в екстаз. Жасинта само повтаря: „О, колко красива е госпожата!“ Братовчедка ѝ, като я вижда така ентузиазирана, ѝ съветва нищо да не казва. „Аз няма да кажа нищо! Аз няма да кажа нищо! Не се бойте!“, започва да повтаря най-малката. Вечерта, след

синта отиде до прозореца с изглед към пазара и се разплака. Отидох да я успокоя и попитах защо плаче. Тя отговори: „Защото ще умрем, без да видим родителите си. Бих искала поне майка си да видя“. „А не искаш ли да поднесеш тази жертва за обръщането на грешниците?“. „О да, искам, искам“. И тя вдигна разплакани очи и ръце към небето и я поднесе на Бог. Затворниците, които станаха свидетели на тази сцена, искаха да ни утешат: „Ама вие трябва само да кажете на господин дирек-

ангелът, Жасинта се изправя рязко и казва на братовчедка си: „Погледни! Не виждаш ли много улици и поля, изпълнени с хора, които няма какво да ядат и плачат от глад... И Светият отец, който се моли в една черква до сърцето на Мария...“.

След тези случки децата и особено Жасинта носят в сърцата си Светия отец и постоянно се молят за него. Дори добиват навика да казват три „Радвай се...“ след всяка измолена броеница. В деня на беатификацията ѝ Йоан-Павел II

Едно възрастно момиче

като са прибрали овцете и са пред къщи, Лусия казва на братовчедите си: „И нито дума, разбрахте ли?“. На което този път Франсишку отговаря: „Да, да; ще си мълчим“.

Родителите на Франсишку и Жасинта се прибират по-късно от пазара в Баталя. Жасинта излиза да ги посрещне и прегръщайки майка си, ѝ казва: „Мамо, днес видях Света Богородица в Кова да Ирия“.

Учудването на Олимпия да чуе тези думи от устата на дъщеря си е огромно. По време на вечерята майката настоява Жасинта да каже истината за случилото се. Момичето изчерпателно разказва на цялото семейство свръхестественото събитие с всичките му подробности. Франсишку потвърждава всяка от думите ѝ, но верен на обещанието, не казва нищо повече.

На следващия ден Олимпия разказва станалото на сестра си Мария Роза де Исус, майка на Лусия, която не вярва на нищо от казаното. Въпреки желанието ѝ случката да остане в тайна, приказките за предполагаемото явяване на Дева Мария се разпространяват бързо благодарение на клюките, ала никой не им вярва и те дават само материал за свободни съчинения.

В градския затвор

Неразбирането в семейството е първото страдание, което децата трябва да понесат, но не и единственото. Те са отвлечени от кмета на Вила Нова де Оурем, който дори ги измъчва, за да разкрият съдържанието на тайните, получени от небето. Но малките издържат всичко и показват готовността си за мъченичество.

Лусия говори така за престоя им в затвора: „Първо ни отделиха един от друг и ни караха да повярваме, че другите двама са умрели, след като са признали, че са излъгали. После ни събраха в една голяма затворническа стая и ни казаха, че скоро ще дойдат, за да ни изпържат. Жа-

тора тази тайна. Какво от това, че тази госпожа не го иска!“. „О, никога - отговори бързо Жасинта. - Бих предпочела да умра.“

„По някое време един от затворниците започна да свири на акордеон, за да ни разсее, и попита дали знаем танци - си припомня Лусия. - Ние знаехме фанданго. Жасинта стана партньор на един нещастен крадец, който, виждайки я колко е малка, я взе на ръце и започна да танцува. Да, бяхме деца и много-много не мислехме“ - завършва Лусия описанието за пребиваването в затвора, където децата са готови да умрат, вместо да разкрият тайната, поверена им от Богородица. „Жасинта много обичаше да танцува и имаше дарба за това... Но когато наближи карнавалът, тя ми довери: „Аз няма да танцувам“. „Защо?“ - попитах. „Защото искам да поднеса тази жертва на Господ.“

Голяма любов към Светия отец

В сърцето на Жасинта израства голяма любов към папата, когато след първото явяване едни свещеници ѝ обясняват, че трябва да се моли за Светия отец. Често тя изказва с цялата невинност на чистата си душа пламенното желание: „Кога ще ми покажат Светия отец? Толкова хора идват тук, Светият отец никога не идва“.

Тази голяма любов я подтиква да принася много жертви за наместника на Христос на земята. Веднъж Небето я възнаграждава за голямата обич към папата с едно видение. Тя го разправя на Лусия: „Не знам как стана. Видях Светия отец в много голяма къща, коленичил пред една маса, да плаче с ръце върху лицето. Пред къщата имаше много хора: някои хвърляха камъни, други го ругаеха и го обиждаха. Горкият Свети отец! Трябваше много да се молим за него“.

Друг път, когато са на полето и тримата казват молитвата, на която ги беше научил

благодари на блажената за всичко, което е направила за папата: „Изразявам своята благодарност и на блажената Жасинта за жертвите и молитвите, които поднесе за Светия отец, когото беше видяла да страда силно“.

Любов към Исус Христос

Жасинта е особено благодарствена - всеки ден присъства на литургия. Това я доближава много близо до Непорочното сърце на Мария. Тази любов я отвежда проникновено до Пресветото сърце Исусово и желанието да Го получи в причастието. Обича с часове да бъде до Исус Евхаристия, чувствайки, че Той действително е там. Често казва: „Колко обичам да съм тук! Имам толкова неща да кажа на Исус!“.

Изпитва особена набожност към разпнатия Исус и често целува разпятието, което е в дома ѝ. Когато слуша разказа за Христовите страдания преди кръстната Му смърт, тя не може да се удържи и започва да плаче и жалостиво да казва: „Горкичието наш Господ! Няма да извърша никога грях. Не искам повече да страда нашият Господ!“.

С огромно усърдие Жасинта се отделя от земните неща, за да насочи цялото си внимание към Небесните неща. Тя търси тишината и самотата, за да се отдаде на съзерцание. „Колко много обичам нашия Господ - казва на братовчедка си Лусия. - Понякога имам чувството, че в сърцето ми гори огън, но той не ме изгаря.“

Видението на ада

Петък, 13 юли 1917 г., е третото явяване на Дева Мария пред трите деца. Освен децата на мястото се събрали голямо множество хора. На обяд след ослепителна светкавица Господарката на небето се появява пред пастирчетата в ореол от ярка светлина.

По време на това явяване се представя и картината на ада. След години Лусия я описва така: „Света Богородица отно-

во раздели ръцете си. Лъчът светлина сякаш проникна в земята и като че се намирахме в голямо огнено море. В морето бяха потопени черни и горящи демоните и душите - в човешка форма, приличащи на прозрачни горящи въглени. Те ту се издигаха във въздуха, ту падаха сред пламъците - подобно на искрите при големите пожари, сред сърцераздирателни викове и вой на болка и отчаяние, които те караха да трепериш от страх. Вероятно по време на тази картина от мен се е изтръгнал викът на ужас, за който твърдят, че се е чул. Видението продължи само миг и трябва да благодарим на нашата любяща Небесна майка, че преди това ни беше казала, че ще ни отведе в рая, иначе си мисля, че щяхме да умрем от ужас и страх. После повдигнахме очи към Света Богородица сякаш за помощ, а тя ни каза нежно и тъжно: „Вие видяхте ада, където отиват душите на клетите грешници. За да ги спаси, Бог желае в света да се установи преклонение пред моето Непорочно сърце. Ако сторите това, което ви казвам, мно- го души ще се спасят и ще се

установи мир. Войната (говори за Първата световна война, в която участва Португалия) ще приключи, но ако не престанете да оскърбявате Бог, по време на понтификата на Пий XI ще започне още по-лоша война“.

Лусия изтъква, че „Жасинта живееше, обхваната от идеала да обръща грешниците, за да ги измъкне от мъките на ада, чиято ужасяваща картина ѝ направи толкова силно впечатление. Понякога тя ме питаше: „Защо Дева Мария не покаже ада на грешниците? Ако го видят, те вече няма да грешат, за да не отидат там. Трябва да кажеш на Госпожата да покаже ада на всички тези хора. И ще видите как ще се обърнат! Колко ми е жал за грешниците! Ако можех да им покажа ада...“.

Покаен дух

Още от първото явяване трите пастирчета търсят начини да увеличат умъртвленията си за обръщане на грешниците. Лишават се от храна и я дават на бедните деца; често гладуват по цял ден, особено по време на Великия пост; отказват се от любимите си игри, за да отделят повече време на молитвата; по девет дни не пият вода, дори през август - най-топлия месец; ядат жълъди и горчиви маслини и правят още много други жертви. Един ден, малко след четвъртото явяване, докато се разхождат, Жасинта намира въже и предлага да го стегнат около кръста си за умъртвяване. Другите се съгласяват, режат въжето на три и го завързват около кръста си на голо. Първоначално го носят денем и нощем. Но Дева Мария им казва: „Нашият Господ е много доволен от вашите жертви, но не иска да спите с въжето. Носете го само през деня“. Те се подчиняват и с още по-голям плам практикуват това покаяние, тъй като знаят, че Бог и Дева Мария го харесват.

По интернет (Следва)

„Каритас“ - едно човешко семейство

Силният дух превръща препятствията в дребни пращинки по пътя

Краси е на 34 години, със заболяване, което го приковава на количка. Когато преди години родителите му разбрали за неговото състояние, напуснали родния си град и се преселили в София, за да бъдат по-близо до най-добрите лекари и да дадат на детето си най-голям шанс за живот, близък до нормалния. Това е история, която ще чуете от почти всеки посетител в център „Благовещение“ към „Каритас“ - София, предоставящ професионални грижи за деца и младежи с увреждания.

Краси живее с баща си и втората си майка в апартамент, в който няма своя стая. Потопен е в малка лична вселена, ограничена от стълбища и бордюри, компютъра, музиката и срещите с приятелите в „Благовещение“, където идва по няколко пъти през седмицата със специализирания автобус, каран от Орлин - сътрудник на центъра на „Каритас“.

Весел, с чудесно чувство за хумор и неизчерпаемо желание да опитва нови неща, Краси не е човекът в количка, когото очакват да видят. Първото, което ще ви изненада, е усмивката, която не слиза от лицето му, и ведростта, с която прогонва прокрадващото се в душата съжаление. Ако има нещо, което обича да прави най-много, то това е да си говори с всички. И не е чудно, че има много приятели.

Краси започва да посещава център „Благовещение“ преди 16 години заедно с Верчето и Гогата - най-близките му приятели там, с които се знаят от деца - още когато заедно са посещавали едно училище. Едно от най-големите му желания е да стане програмист. Запозната с това, Ради, психологът на център „Благовещение“, си е поставила за цел да намери начин да осъществи мечтата му.

От разговора с Ради става ясно, че нейна задача не е само психологическата подкрепа на младежите и родителите им, но и търсене на начини за тяхната социализация. Опитва се да открие силните им страни, това, което ги ин-

тересува и от което биха могли да направят своя професия, а защо не и източник на доходи и самостоятелност.

За Краси попрището на компютърен специалист не е никак недостижимо. Той е ограничен в движенията си и се придвижва с инвалидна количка, но това не променя обстоятелството, че е интелигентен и позитивен млад човек, който умее да учи и има желание да се развива. Освен да се самообучава, напълно реалистично е хора в неговото положение и с неговите способности да могат да бъдат обучавани от специалисти, които да допринесат за реализирането на мечтите на тези младежи.

С Краси можеш да си говориш за всичко, да се шегуваш, да изиграеш един морски шах и да те бие няколко пъти, ако направиш грешката да го подцениш. Защото Краси е като всички нас -

нявало чисто физически дискомфорт, но не би го спирало да преследва целите си и да участва пълноправно в обществения живот, то в България се налага Краси да ходи в център за социализация и интеграция, да получава помощ, за да отиде на изложба или в ботаническата градина, да се бори с множество административни препятствия, бордюри, стълбища и недостъпна градска среда. А това може да сломи духа на всеки. Почти на всеки, защото Краси не се предава, усмивката не слиза от лицето му, а стълбите не вгорчават деня му.

Орлин винаги кара в автобуса на „Каритас“ рампа, специално направена от бащата на Краси, за да преодолява стръмнините. Истинската голяма рампа обаче Краси носи в себе си. Това е неговият усетрем да се справя, който повече от металната рампа му помага да се издига над на-

млад мъж с мечти и интереси, познания и способности. Но има нещо, в което е повече - със силата на духа си да постига толкова много при наличието на физически пречки.

Ако в други държави състоянието на Краси би му причи-

въсения град с изпотрошените плочки.

На въпроса какво иска да промени в живота си, Краси откровено споделя, че иска да се промени средата около него, да се премахнат физическите пречки пред него и пред хората в състояние като неговото.

Ние от своя страна му пожелаваме да пребори стереотипите на обществото и да успее да си намери работа като програмист. Защото го може. В това вярват всички, които го познават, както и сътрудниците в „Благовещение“, които го подкрепят във всяко негово начинание.

„Каритас“ в България

„Каритас“ организира международен форум на тема „Интеграцията - реалност и възможности“, който ще се проведе на 11 септември 2017 г. в София. Сред присъстващите са партньори на „Каритас“ от страната и чужбина, от държавния и неправителствения сектор. По време на срещата ще бъде представен опитът на „Каритас“ - София, в осигуряването на комплексна подкрепа за успешна интеграция на хората, получили международна закрила, изявили желание и полагащи усилия трайно да се установят в България. Ще се обсъдят и възможностите за споделена отговорност и партньорство в улесняването на процеса на интеграцията на хора, получили международна закрила в България. Форумът е организиран със съдействието на Католическите служби за помощ и Отдела за международно развитие на британското правителство.

В център „Благовещение“ към „Каритас“ - София, предоставящ професионални грижи на деца и младежи с увреждания, стартира група за подкрепа на родители. Целта на групата е да предостави спокойна, изпълнена с взаимно доверие среда на родителите на деца с увреждания. В нея те могат да получат емоционална подкрепа, да споделят опит, да зададат въпроси, да обсъдят надежди и безпокойства, което ще им помогне да се защитят от емоционално прегряване и изчерпване и да продължат да се грижат спокойно и уверено за децата си.

Децата в с. Баня, които посещават дейностите на „Каритас“ - София, провеждащи се в селото и имащи за цел да предотвратят отпадането им от училище, представиха своя летен концерт на близки и приятели. В програмата имаше песни, танци и драматизация по приказка. Центърът на „Каритас“ продължи дейността си и през лятото, за да не бъде прекъсната връзката с децата и да не се загуби постигнатото по отношение на тяхната мотивация за оставане в училище и постигане на успех в ученето.

В началото на август се дипломираха четирите групи в интензивното лятно училище по български език в центъра за интеграция на бежанци и мигранти „Света Анна“ към „Каритас“ - София. В обучението се включиха деца на бежанци от различни възрастови групи. Децата получиха грамоти и похвали, които силно ги развълнуваха и вдъхновиха за нови знания.

Децата, посещаващи центъра „Цветница“ на „Каритас“ - София, чиято цел е подкрепа на деца и родители в Малко Търново, се включиха в празника на село Визица. Те се отзоваха на поканата на община Малко Търново. Децата участваха в работилничките и спортните състезания и играха хора заедно с другите участници. Получиха заслужени подаръци от кмета на селото - лаконства и информационни материали, посветени на Странджа.

Фирма „Панчос“ дари 70 кашона паста за готвене за хората в уязвимо положение, на които сътрудниците на „Каритас“ - София, оказват всекидневна подкрепа.

Инициативата „Вместо букет цветя - играчка за дете в нужда“, организирана по време на сватбената церемония на Бистра и Жан-Мишел Бонифон, осигури красиви играчки, които бяха раздадени на децата, посещаващи центровете на „Каритас“.

За хората, напуснали родната и дома си поради жестокостите на войната, е от важно значение намирането на работа, за да положат основите на новия си живот в страната, в която желаят да се установят. Благодарение на партньорството на „Каритас“ и фирма „Сламклоудинг“ четирима души получиха този шанс. От 1 август 2017 г. те работят във фирмата, произвеждаща мъжки ризи. Освен с предоставянето на работа „Сламклоудинг“ оказва съдействие на хората и за тяхното настаняване.

Може да подкрепите „Каритас“, като направите дарение по банков път по следната сметка:

Първа инвестиционна банка
IBAN: BG37 FINV 9150 12BG N08K MX
BIC: FINVBSGF

Основание за плащане: Каритас
Титуляр на сметката: Каритас България

За повече информация може да се свържете с „Каритас България“: caritas@caritas.bg, тел.: 02 944 18 58.

Благодарим ви, че помагаме заедно на хората в нужда!

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 9 (1526)
септември 2017 г.

Литийно шествие със статуята на Света Богородица Фатимска в манастира на сестрите евхаристинки, София, 13 септември 2017 г.

Първа скръбна тайна:
Молитвата на Исус в Гетсиманската градина

Мария - майка на страдащия Христос, ни призовава към покаяние и обръщане

Евангелски текст: „Исус дигна очи към небето и рече: Отче! Дойде часът. Прослави Сина Си, за да Те прослави и Син Ти, според както Ти Му дал власт над всяка плът, та чрез всичко, що си Му дал, да даде тям живот вечен“ (Ин. 17, 1-2).

„Хората трябва да променят живота си и да искат прошка за своите грехове. Нека не оскърбяват повече нашия Господ Исус Христос, Който вече е толкова оскърбяван!“

Майко, позволи ни да се доближим до теб и да тръгнем заедно с теб по пътищата на Страдащия Христос в нашия свят днес. Дай ни твоя майчински поглед, за да виждаме страданието, което обикновено не желаем да видим - страданието на този, който е сам, изоставен от своите най-близки; страданието на този, който не може да си позволи друга храна освен отпадъците от нашата, която купува с цената на унижението; на децата, лишени от правото да бъдат деца и да имат дом и семейство; на тези, които всеки ден се молят

да ги отминат тази горчива чаша. Майко, обърни сърцата ни, научи ни на дейна любов, способна да споделя даровете със своите братя и сестри.

Втора скръбна тайна:
Бичуването на Исус

Мария - майка на страдащия Христос, ни учи да се молим и да съзерцаваме Исус чрез светата броеница

Евангелски текст: „Тогава Пилат хвана Исуса и Го бичува“ (Ин. 19, 1).

„Всеки ден молете броеницата! Аз съм Девата на броеницата.“

Майко, колко ли бяха ударите с бича по тялото на твоя обичан Син? И колко ли са тези, които всеки ден Му нанасяме ние с бичовете, които сами изплитаем с нашите грехове? Молим те, прости ни за всеки удар, който нанасяме на Христовото тяло - Неговата свята Църква. Бъди близо до нас и ни помагай във всеки момент на изкушение да захвърляме бича и да вземаме в ръце твоята свята броеница.

Трета скръбна тайна:
Исус е увенчан с трънен венец

Мария - майка на страдащия Христос, ни окуражава да се доверим на нейното Непорочно сърце

Евангелски текст: „И войни-

ците, като сплетоха венец от тръни, наложиха Му го на главата, и Му облякоха багреница и думаха: радвай се, Царю Иудейски!“ (Ин. 19, 2-3).

„Моето Непорочно сърце ще бъде твое прибежище и пътят, който ще те отведе при Бог.“

Майко, юдеите увенчаха твоя Син с корона от тръни. Това беше техният начин да покажат, че не Го признават за свой цар. Днес, след толкова години, ние продължаваме да го увенчаваме с тръни, но в лицето на нашия ближен, който е по-слаб от нас. С тръните на егоизма, на омразата, на несправедливостта, на отмъщението, на желанието за власт и печалба на всяка цена, на собствената ни гордост. Молим те, позволи ни да черпим от чистотата и любовта на твоето Непорочно сърце, за да излекуваме раните, които сме причинили, и да свидетелстваме пред света, че Христос наистина е Царят на нашия живот.

Четвърта скръбна тайна:
Исус носи кръста по пътя към Голгота

Мария - майка на страдащия Христос, се застъпва за нас

Евангелски текст: „И тогава им Го предаде, за да бъде распнат. И взеха Исуса и Го по-

На стр. 11

Храмов празник в Ново Делчево

Успение Богородично е наричано още Голяма Богородица. Този ден е посветен на отнасянето на Божията майка в небето, когато всички апостоли се събират, за да се простят с нея.

Типично за югозапада е благославянето на трапезата, познато с името курбан. При нас, в черквата в Ново Делчево, се вари курбан чорба, в която има освен месо (жертвеното животинско обикновено е агне, което се прикадява и след това се заколва), лук, картофи и подправки. Всичко това се приготвя за празника от

много жени доброволки.

След литургията, когато курбанът е готов, отецът го освещава, като пее молитва за здраве, мир и разбирателство. След което всеки си взема от него за вкъщи.

На този ден също така взеха Първо причастие и десет деца. За тях и техните родители, както и за всички дошли в храма, 15 август беше един прекрасен, тържествен и незабравим ден.

Албена АЛЧАКОВА-ГОРОВА,
Ново Делчево

Още един поглед към...

Гостиля

24 юни! Слънчево и ведро утро. Няма облаче по небето. Слънцето безмилостно пече. Камбанен звън огласи селото. Храмът „Пресвето Сърце Исусово“ е празнично украсен в очакване на своите гости.

Сърце Исусово, Ти всичко знаеш, всичко можеш, всичко виждаш.

Сърце Исусово за нас помисли!

В празнично украсения храм дякон Владислав Томич посреща местните жители и гостите от други католически селища. Пристигат органистите от Плевен с придружаващите я хористи и отец Иринеи, служещ в плевенския храм, отец Салваторе - енорийски свещеник от с. Ореш, придружен от младежи от същото село. Отец Койчо - енорийски свещеник от с. Бърдарски геран, изнесе своята проповед, като поздрави присъстващите и гостите със силно трогателно слово за значението на празника и ролята на религията, която ни учи на добро, на смирение и вяра в Бог.

Монс. Петко Христов поздрави присъстващите в храма, обяви смяната на името на черквата от „Сърце Исусово“ в „Сърце Мариино“, понеже храмът в с. Драгомирово също е посветен на Сърце Исусово и празнува винаги в петък деня на празника. Това налага за бъдеще празникът в с. Гостиля да се чества в събота, когато се чества Сърце Мариино. За новото име на черквата беше осветена специална статуя на Сърце Мариино и поставена на олтара в храма. Литургията приключи със специална молитва за Сърце Мариино с благословия от владиката и песен в чест на Дева Мария.

Гост от Австрия беше колегата на дякон Томич, който присъства на тържеството и подари първите мебели за енорийския дом. След службата гости от с. Бърдарски геран - група за банатски фолклор към читалището на селото, изнесоха кратка програма от стари банатски песни и танци, а група за народни танци от с. Горна Митрополия ни поздрави с народни хора и ръченици.

Празникът завърши с почерпка. Всички присъстващи бяха поканени в енорийския дом, където имаше маси, отрупани с лакомства за почерпка, бонбони, сладкиши, безалкохолни.

Накрая беше раздаден и курбан за здраве и благоденствие на с. Гостиля и на всички присъстващи на празника.

Райна Ив. НИКОЛОВА,
Плевен

7 ИСТИНА
VERITAS

Брой 9 (1526)
септември 2017 г.

Лурд - едно място, което всеки вярващ трябва да посети

От стр. 1

са изпаднали в бедност. Нейната история е доказателство, че вярата и смиреността могат да преведат през най-трудните моменти от живота.

На следващия ден имаше литургия в пещерата, в която Света Богородица се е явила на Бернадета. По този начин не почетохме това свято място. По-късно болните поклонници преминаха през пещерата с молитва. Малко след това предстоеше върховият момент от поклонничеството - потапянето във водата. По време на подготовката за влизането се запознах с невероятни хора, но това не е най-

важното. Целта бе да покажа своята вяра и чрез нея да се помоля на Непорочната Мария за облекчаване на мъките, идващи от моето състояние.

След месата имаше факелно шествие - едно от най-грандиозните събития, на които съм присъствала. Хора от различни държави и етноси се бяха събрали, за да отдадат почитта си към Дева Мария и нейния Син - Исус Христос. Това показва, че християнската вяра може да обедини всички ни. В молитвеното слово бе обърнато специално внимание на страдащите от депресия и други психични заболявания, с надежда те да намерят вътре-

шен покой. Също така се изрази желанието хората да имат право да изповядват религията си свободно. Според мен тогава пролича една от основните ценности на нашата вяра - уважението към хората независимо от произхода, цвета на кожата и други отлики.

На следващия ден посетихме подземната базилика „Свети Пий X“. В следобедните часове бе обожаването на Светото причастие. Никога досега не бях ставала част от подобен ритуал и определено останах изненадана.

Последният ден на поклонничеството започна с литургия с фокус върху съпругес-

кия живот. Бяха наградени както дълголетни двойки, така и църковни служители, които са такива от доста време. Това беше краят на престоя ни в Лурд и началото на дългия път към дома.

Искам да изразя своите благодарности към отец Карло от ГОРИЦИЯ и доброволците от UNITALSI. Тяхното търпение и милосърдие направиха това пътуване още по-незабравимо. Те са олицетворение на християнските ценности. На последно място, но не и по важност, благодаря на отец Благовест, без когото нищо от това нямаше да е възможно.

Мария АЛЕКСАНДРОВА

Родът Вичеви от с. Срем и неговите мъдри, духовно извисени мъже

В ниските хълмисти възвишения на Сакар планина са разположени българските села в Елховско и Тополовградско. Сред тях лъкатуши река Тунджа. На левия ѝ бряг, на един от завоите е село Срем - на 20 км от Елхово и на 15 км източно от Тополовград. През XVII и XVIII в. чумните епидемии в района са причинили да бъде преместено ту на единия, ту на другия бряг на реката. В миналото във водите ѝ плават лодки, давят се хора и животни. През 1927 г. по молба на населението министър Стоянчев нарежда да бъде построен мост и за целта отпуска държавни средства.

През 60-те години на ХХ в. населението стига до 2000 жители, селището е подредено и оживено. Днес могат да се видят срутени постройки от стругарски завод, от прогимназия и общежитие за ученици, от двуетажна читалня към местното читалище, от счетоводната къща на АПК. Някогашният селски ресторант е превърнат в хотел; в него новите му собственици посрещат гости - предимно ловци и туристи. Част от многобройните изоставени къщи са закупени от англичани и руснаци, в други се настаняват ромски семейства. Населението е около 400 души. Хората не са доволни от близката каменна кариера, отдадена на концесионери. Камините им разбиват пътищата, а средства за техния ремонт няма.

Тук живеят предимно възрастни хора, препитание за младите липсва и те рядко могат да се срещнат по улиците на селото. Черквата е поддържана, но свещеник няма, идва от с. Устрем, грижи се за пет села. Автобусният превоз от общинския център Тополовград е два пъти през деня, придвижването в района е трудно. В землището на близкото село Устрем се на-

мира единственият оцелял манастир в района на Сакар - „Света Троица“. Местните го тачат като запазен възрожденски оазис, историята му е богата, строен е през XIII в., многократно е опожаряван и възстановяван.

През 2002 г. Георги Иванов Баев, бивш директор на училището, издава в Ямбол „Родова летопис на село Срем“. Родът Мерджанжекови или Вичеви е от най-големите, в основата му е Йонко Жеков Мерджанов. Издирени и описани в родови връзки са 261 лица от началото на XIX в. до днес. Заслугите им за развитието на селото и на България са големи.

Представител на един от клоновете му е Димитър Йочев Йонков (1874-1960). В тези далечни времена той завършва трети прогимназиален клас и става даскал в родното си село. Дълги години се отдава на просветна и обществена дейност. През 1927 г. основава селското читалище „Изгрев“, кооперативното сдружение „Съгласие“, друго сдружение за отглеждане и застраховане на едър рогат добитък. През 1936 г. прави дарение на училището от 4000 лв. за издръжка на ученици от бедни семейства. През 1937 г. написва история на село Срем, която и до днес чака своя изда-

тел. Гостуваме на Цветница в наследствения дом на Колю Стоянчев, бивш кмет на селото три мандата, вече покойник. Със съпругата му сме потомки на българи - бежанци от униатското село Елягюно - енория на Католическата църква в Малгарска кааза, Одрински вилает. От проучената съдба на дедите ни възниква и интересът да научим

повече за рода Вичеви и неговите духовно изявени и мъдри мъже. В празници като този в селото се завръщат хора от цялата страна - наглеждат имоти и възрастни родители. Нашето желание е да се срещнем с живи потомци, които съхраняват родовата памет. Вълнува ни съдбата на българския мъченик, блажения на Католическата църква Камен Йонков Вичев (1893-1952).

Негов баща е Вичо Мерджанов Йонков (1852-1934). Женен е за Елена Янева Камбурова, раждат им се 12 деца, от тях оживяват осем - две дъ-

щери и шестима синове.

Камен Вичев е четвърто дете. Светското му име е Петър. Припомняме си за неговия житейски път и трагична съдба. Детето расте будно и умно, напътствано е към учение от родители и близки. Завършва Одринската католическа семинария при отците успенци. После продължава обучението си в Гемп, Белгия. Установява се в Цариград като преподавател в семинарията; ръкоположен е за

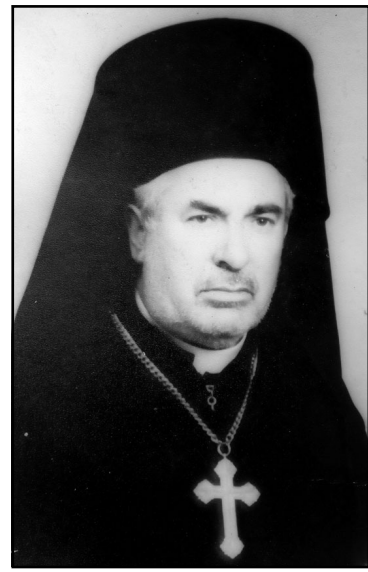
свещеник, приема духовното име Камен. Специализира във Франция, защитава докторат по богословие и канонично право, става преподавател. През 1930 г. се премества в Пловдив да преподава философия в колежа „Свети Августин“. Бил е директор на източно католическата семинария „Свети Василий“ в Пловдив и главен редактор на в. „Истина“ - издание на Католическата църква в България. Грижи се за високото ниво на мъжкия колеж като духовен и просветен център.

След идването на комунистите на власт през 1944 г. мъдростта и добротата му не остават незабелязани. Завистта и политическата обстановка в страната са причинили той да бъде отстранен. Арестуван е през 1952 г. и на изфабрикувано дело заедно с епископ Евгений Босилков, с отците Йосафат Шишков и Павел Джиджов - също свещеници успенци, е осъден на смърт. През ноември същата година смъртната присъда е изпълнена.

По-голям брат на отец Вичев е Христо Вичев Йонков (1887-1981). Той пръв постъпва в католическата семинария в Одрин, а после завършва семинарията „Свети Лъв“ в Цариград. Ръкоположен е за католически свещеник в Пловдив с духовното име Иван.

По стъпките на братята си върви и по-малкият брат Димитър Вичев Йонков (1895-1967). И той завършва колеж в Пловдив, изпратен е да продължи образованието си във Франция, завръща се, става преподавател в колежа.

Сякаш нечия ръка улеснява намеренията ни. Първият, с когото разговораме за това, е Христо Атанасов Христов, родом от Срем, живеещ в Асеновград, дошъл за празника на гости на сестра си и на близки - каквото е семей-

ството, в което гостувам. Оказва се, че има какво да сподели. Неговият чичо Никола Кънчев е изпратен от родителите си за ученик на Камен Вичев. Възпитаник е на този прочут пловдивски колеж. Завършва го с отличие, продължава да учи в Института по международен туризъм в Бургас, където става дългогодишен преподавател. Самият Христо завършва селскостопански институт в Пловдив. През 1982 г. започва да учи френски език при архимандрит Велик Вичев, но прекъсва обучението си поради внезапната му смърт.

Припомняме си заедно житейската съдба на Велик Вичев (1923-1985). За него пише ст.н.с. Георги Граматиков, бивш директор на РИМ, Хасково, който през 2009 г. съставя и издава записките му „Книга за село Покрован“. Той е братов син на Димитър, Иван и Камен. Баща му е Йонко Вичев Йонков (1883-1967), живее в селото, жени се за Дона Хаджиева Иванова, раждат им се пет деца - една дъщеря и четирима синове. Един от тях е Георги - светското име на Велик. Покрай чичовците си се увлича във вярата и постъпва в духовна семинария в Ямбол. Успешно завършва първата година и през 1936 г. се премества в Пловдив. След дипломирането си през 1943 г. отбива военната си служба в Сливен. Уволнява се и постъпва като възпитател в католическия колеж, по-късно и като преподавател.

(Следва)

Стара Загора, 12.04. 2017 г.

Станка БИТЛИЕВА

Дневник на един необикновен юлски ден

(Продължава от бр. 8)

Не може да се докоснеш до Съвършената чистота и светлина и да бъдеш същият както преди. Факт е също, че хората, на които Мария избира да се яви, са обикновени, чисти - онези, малките, както са описани в Евангелието, и това никак не е случаен факт. Само една чиста, неосквернена почва може да бъде мястото, където Девата да пребивава! Същото е и с явяването ѝ в Лурд на Бернадет Субиру. Спомням си, че при едно от посещенията ми там ни разказаха, че по онова време е имало една нейна съгражданка - благосъстоятелна, съпруга на виден човек с позиции в градчето, която негодувала защо Девата не се е явила на нея, защото била знатна и имала всичко. Мисля, че днес също има доста такива хора, прие-

ли се твърде насериозно, които считат, че само те, поради положение и пари, са достойни да бъдат носители на такива послания...

И така, 100-годишнината от това събитие бе отбелязана подобаващо от католическия свят, бе ѝ отдадена чест и тук, в малка България, по време на официалното посещение на кардинал Леонардо Сандри - префект на Конгрегацията на Източните църкви във Ватикан, в България в периода от 29 юни до 2 юли 2017 г., с отслужената специално по този повод тържествена литургия в черквата „Блажена Дева Мария от Фатима“ в Плевен, Никополска епархия. Тази красива черква бе изпълнена с много люде, огласяна от песните на хора, оживена от една необикновена атмосфера, изпълнена с много вяра и радост.

Отбелязан бе и един друг юбилей - 20 години от вземането на решение за построяването на този храм от епископа на Никополската епархия монс. Петко Христов, който може би е бил вдъхновен именно от Девата по време на поклонничеството си във Фатима, за да пожелае и впоследствие да се съгради чудесният храм в Плевен, посветен на Божията майка, явила се във Фатима.

Няма да се спирам подробно на официалните гости като посланиците на Италия, Португалия, Малтийския орден... Хубавото е, че подобни фигури присъстват на тези събития, но рискувам да придам твърде светски привкус на писанието си, а не мисля за редно фокусът да се измества от Дева Мария, която е центърът на вниманието и причината всичко това да се

случи. Безспорно е радостна гледка да видиш посланици и висшестоящи гости, излезли от обичайното си амплоа, преклонени пред Бог и пред нея и пеещи псалми с молитвеник в ръка! Тези високопоставени иначе хора, с които можем трудно да се срещнем във всекидневието, в този момент стават едни равни божии деца, които са дошли да отдадат почит на най-голямата сред жените... Ето това всъщност е най-важното! Радостно бе да се видят кардинал Леонардо Сандри - префект на Конгрегацията на Източните църкви, под чието председателство се отслужи тази тържествена литургия, представители на Софийско-Пловдивската епархия начело с техния духовен водач монс. Георги Йовчев, председателят на Епископската кон-

ференция на Католическата църква в България монс. Христо Проиков, който отпрати вълнуващи слова, пропити с много вяра към събралите се, Никополският епископ монс. Петко Христов, много свещеници, представители на религиозни общности и миряни от всички епархии и краища на страната.

Единственото, с което искам да приключа днес, са думите, че велики са Бог и Неговата майка, която винаги бди над децата си, чува молитвите им и никога, ама никога не ги изоставя!

Маргарита ВАСИЛЕВА

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 9 (1526)
септември 2017 г.

(Продължава от бр. 8)

В „Свети Стефан“ се натъкна на богослужение за французи поклонници, песните на които оживяваха задрямалата в летния зной черквичка. Поседях в прохладата на вековния храм, почти без интериор. Виждаха се само каменният градеж, разпятие и част от някаква много стара фреска на Дева Мария на лявата стена в единствения кораб. Тук звън от главната камбана някога е обявил вестта за смъртта на свети Франциск в Порциункула, а според други документи най-вероятно това е една от черквите, издигнати за юбилейните 1000 години от рождението на Христос.

Всъщност обиколката на града започва от Порта Нуова, чрез която се влиза в главната улица на Стария град. След няколко метра първата забележителна черква е базилика „Света Клара“. Базиликата е еднокорабна, с кръстат свод. Представлява всъщност реконструкция на стария храм „Свети Георги“. Днес се забелязват останки от фрески на лявата стена на кораба, близо до входа. От черквата се влиза в обширна капела с богато изографисана олтарна абсида, в която виси известният ни францискански кръст, пред който е станало обръщането на свети Франциск. В криптата на базиликата е положена света Клара в одежди на францисканска монахиня, лежаща в стъклена камера. Църковната сграда с високата камбанария се издига гордо над града и се откроява още отдалеч. За известния францискански кръст има и друга версия - че някога в храма „Сан Дамиано“ Франциск чува напътствието Господне да възстанови Неговата църква. Най-вероятно този повик не се отнася само за черквата като сграда, а изобщо за обновеността на земната Църква.

Най-забележителната черква, поне за мен, си остава катедралата „Свети Франциск“. Тя е на два етажа, съответно на две нива с крипта. В капелата на криптата е гробът на свети Франциск. Строежът на тази базилика е започнал веднага след канонизацията на свети Франциск, при понтификата на папа Григорий IX, като самият папа е положил първия камък на строежа. Идеята да се построи базилика идва от брат Елия от Кортоната след смъртта на Франциск. Всъщност базиликата е замислена като главен храм на францисканския орден.

В криптата, точно под главния олтар на долната черква, през май 1230 г. са положени в каменен саркофаг мощите на светеца. Те са били тайно погребани там и в продължение на 600 години това място е било забравено. Едва в 1818 г. гробницата е отворена за посетители. През 1932 г. там са пренесени от долната черква мощите на най-близките последователи на Франциск - Лео, Масео, Руфино и Анжело. При входа на криптата почиват мощите на

знатната римлянка, добра помощничка на светеца - Якопа де Сетесоли, която Франциск наричал „брат Якопа“. Според стара хроника Франциск изпратил по един брат писмо до Якопа, в което я молел да покрие лицето му с бяла ленена кърпа в часа на смъртта, както и да му донесе малко бадемове сладки. Тя обаче, преди още да тръгне куриерът с писмото до нея, почувала на вратата.

Долният храм е изцяло в късноромански форми, докато горният е в елегантен готически стил. Двете базилики са осветени от папа Инокентий IV

не, Кieza нуова - малка черква на мястото на къщата на семейство Бернардоне, в която в ниша е представена пластика на младия Франциск, наказан от баща си - затворен в килера, откъдето го освобождава майка му, а също и светилището под черквата, било някога обор, където според легендата (но недоказано) е роден Франциск. На малкото площадче пред черквата се намира скулптурно изображение в реален размер на родителите на светеца.

Най-високото място в Асизи, на което се издига крепостта

Не бива да отменим и катедралата „Сан Руфино“, където се предполага, че е кръстен Франциск. Тази катедрала има дълга история, подробно описана в книгата за Асизи. Във връзка с живота на свети Франциск важно е да се знае, че работата по настоящата сграда е започнала в 1140 г., че е осветена от папа Инокентий IV в 1253 г., но папа Григорий IX е осветил олтара в 1228 г. при канонизацията на свети Франциск. Долният пояс на фасадата с трите входа е датиран в XII в. Средният пояс започва с галерия от малки коло-

ва тихо и спокойно място в прегръдката на вековна гора Франческо често е идвал със своите последователи. Надморската височина тук е 790 м. Между 1206-а и 1211 г. мястото е посещавано често. Тук се основава манастир, който се състои от отделни постройките. Посетителят се озовава най-напред в малък двор с два фонтана. Следват рефекториумът, килиите на братята и малка черква, капела „Санта Мария дели Карчери“, осветена от свети Бернард в 1216 г., пещера на свети Франциск и ораториум. Пътят води към гората, природата е чудна и предразполага към медитация. Неслучайно свети Франциск избира това място. Съществува легенда, че тук светецът от Асизи е говорил с птиците.

Вероятно тук трябва да спомена, че на път към Перуджа слязохме, за да видим къде се намира „Каза Гуалди“. Някога в тази скромна сграда се е помещавал лазаретът „Сан Салваторе дели парети“ за прокажени. Според тогавашните закони на прокажените е било забранено да излизат. Близко до това място станала срещата на Франческо с прокажения и това се оказва най-важният момент на неговото обръщане.

Предстоеше ни посещение на още много места, свързани със свети Франциск, като следващото бе Перуджа.

На четвъртия ден от нашето пребиваване в Италия се отправихме към Перуджа. След като видяхме мястото, където свети Франциск среща прокажения и тази среща изиграва съществена роля за обръщането му, в Перуджа първата забележителност бе Каза Монтерепидо. Тук един от първите последователи на светеца - брат Егидий, се среща с краля на Франция свети Луи. В книжките, които получихме като материали за духовните упражнения, е описана срещата на двамата свети люде като пример за това, как божествената мъдрост може да озари сърцата, без да са нужни словесни изяви.

Днес Каза Монтерепидо е францискански център, който се помещава в някогашния францискански манастир „Свети Франциск“. Използва се като хотел, но главно като студентски център, защото се намира близо до университета в Перуджа, където студентите могат да почиват, да се молят и медитират, да четат в огромната библиотека, пълна със стари издания и ръкописи. В комплекса има голяма зала, принадлежала на манастира от XIII-XV век с историческа и архитектурна стойност.

Следващият обект за нас бе централният площад в Перуджа - „Четвърти ноември“, и катедралата. На този площад е проповядвал свети Франциск, а със сигурност тук също нееднократно е проповядвал и свети Бернардин (1380-1444) от Сиена. В катедралата „Сан Лоренцо“ на площада Франциск получава индулгенция за Порциункула, тук умира папа Инокентий III, пак тук се провежда консисториум по въпроса за канонизацията на Франциск.

По стъпките на свети Франциск

в 1253 г., а между 1250-а и 1330 г. са зографисани от най-прочутите майстори на епохата.

В долната черква могат да се видят познатите ни от репродукции прочутата творба на Джото „Разпятието“, в десния страничен кораб - фреската с алегорията на девствената чистота от маестро Дела Вале. На тази фреска са изобразени Данте Алигиери, Джовани ди Миро и света Клара - вляво, чистотата е персонифицирана в изобразената в средата кула, а отдясно е прогонването на демоните. Забележителни също са двете фрески - алегорията на послушанието в съпоставка (по-долу) с възвеличаването на свети Франциск. От познатите ни от репродукции фрески тук виждаме „Рождество Христово“, „Бягството към Египет“ - от школата на Джото. В десния страничен кораб забележителна е фреската на нежната замечтана Божия майка на трон, обкръжена от ангели. Тук отляво са фигурите на свети Антоний и първия биограф на светеца Тома Челано - същият е автор на средновековната секвенция Dies Irae. Все в долната черква са портретите на монасите от просещия орден - школата на Джото, както и „Мадоната на залеза“ на майстор Лоренцети.

В главния кораб на горния храм са прочутите фрески на Джото, разказващи в картини живота на свети Франциск. Тук можем да видим епизода, в който свети Франциск се съблича и връща дрехите си, купени с пари на баща му, моливата на светеца в „Сан Дамиано“ пред известния ни кръст, сънят на Франциск с оръжията в Сполето, даването на дрехата си на бедния рицар, изгонването на демоните, проповедта на гълъбите, получаването на стигматите и много други. В този материал е невъзможно да се опишат всички фрески.

Така в първия ден в Асизи всеки сам се запозна с най-важните забележителности. На следващия ден духовното упражнение започна тематично с разказ за детството и младежките години на Франциск. Обиколихме мястото, където е бил магазинът на баща му Пиетро Бернардо-

„Рока Маджоре“, също бе посетено. Крепостта е построена в XIV век, върху руините на по-стара крепост, разрушена от асизяни по времето на свети Франциск. Крепостта е паметник на отбранителната архитектура - един знак за конкуренцията между Асизи и Перуджа. Оттук Франциск заедно с другарите си тръгва за войната с Перуджа.

В низината под Асизи е черквичката Порциункула - едно от любимите места на свети Франциск. Тя е подарена на светеца от бенедиктинците. Била е в лошо състояние, но Франциск заедно с братята монаси бързо я възстановява. Така тя става негово любимо място. Неслучайно, когато той усеща близкия край на земния си живот, моли братята да го пренесат при тази скромна черква. По времето на Франциск местността около храма е била гориста. Непосредствено до храма били разположени колибите на братята, а също и капелката „Транзитус“, където умира Франциск. Разположението на францисканското братство в тази равнина ясно е представено на една реконструкция в книгата за Порциункула, рисувана от Франческо Провидоли в XVII век.

Днес Порциункула е разположена в средата на голямата папска базилика „Санта Мария дели Анжели“, издигната в XVI век според плановете на Галеацо Алеси по нареждане на папа Пий V (1566-1576). Така може да се каже, че в случая става дума за черква в черквата. В олтарната абсида на малката черквичка най-забележителната любима творба на мнозина е фреската „Благовещение“, работа на свещеника Хиларий от Витербо, създадена в 1393 г., която лесно можем да сбъркаме с творба на Симоне Мартини - особено фигурата на Мария; явно Хиларий се влияе от творчеството на Мартини. „Прегръдката“ на малката Порциункула от голямата базилика е знак, че Църквата прегръща и защитава бедните и слабите.

Тъй като Асизи бе главен пункт на нашето поклонничество, намирам за уместно в този материал да изчерпя всичко, свързано с този град, не точно по реда на посещенията в други местности.

ни, в средата с голяма розета и с две малки встрани. Около средната розета са четирите скулптурни символи на евангелистите. Високият пояс е в готически стил с триъгълен тимпан. Вътре катедралата е зографисана в XVI-XVII век главно от Доно Дони. Под катедралата има музей, който бегло успях да разгледам. Там са изложени експонати от античното минало, както и християнско изкуство.

Още няколко храма в Асизи трябва да споменем. „Санта Мария Маджоре“ - на 200 метра от площада с епископската резиденция, е съградена върху руини от древността. Тук пристигнахме в топла, безветрена вечер и коментирахме постъпката на Франциск с разсъбличането и връщането на дрехите на баща му. Интересна беседа по този въпрос бе подготвил и изнесе отец Елко. Тя възбуди оживена дискусия.

По-горе се спомена бегло черквата „Сан Дамиано“, където Франческо чува господния глас да възстанови храма. „Сан Дамиано“ е плътно свързана със светеца. Франческо продава своя дял от имота, за да купи мястото около храма. Тук той създава манастир за бедните дами, чиято първа абатеса е Киара. Тя живее тук от 1211 до 1253. Тук идва Франческо, когато е болен, тук написва своята прочута „Песен на слънцето“ - творба, изпълнена с нежна лирика и силна духовност. Светецът идва тук да си вземе последно сбогом с бедните дами, когато очаква скорошната си смърт.

На няколко километра от „Сан Дамиано“ се издига черквата „Санта Мария ди Ривоторто“. Тя е в неоготически стил, построена в 1854 г. върху руини от стара черква от XVI в., рухнала при земетресение. В нея може да се види малка хижа, разделена на три части - в средата малка капела, отляво - някогашна кухня, а отдясно - помещение за спане. Тук свети Франциск се е събирал с последователите си, тук е диктувал първия устав на ордена и се конструирал официално францисканската общност.

В околността на Асизи в планината Субазо се намира „Еремо дели Карчери“. На то-

(Продължава от бр. 8)

Какво казва Евангелието? Учението на Евангелието изцяло е съсредоточено върху мира, но този въпрос не е разгледан достатъчно от изследователите. Те съсредоточават вниманието си върху аспекта на вътрешния мир, като понякога призовават за мир като за основа на обществото.

Бог е отец на всички хора. Той не е Бог срещу други богове. Той е Пастир, Който търси своите изгубени овце. Ако Бог е отец на всички хора, тогава вече няма враг. Дори тези, които стоят далече от Бог, все пак са наши братя, които трябва да обичаме дори още повече - колкото са по-отдалечени и колкото са по-лоши.

Човекът е създаден от Бог, за да подражава на Бог на земята: „Аз пък ви казвам: обичайте враговете си, благославяйте ония, които ви проклинат, добро правете на ония, които ви мразят, и молете се за ония, които ви обиждат и гонят, за да бъдете синове на вашия Отец Небесен; защото Той оставя Своето слънце да грее над лоши и добри и праща дъжд на праведни и неправедни“ (Мт. 5, 44-45).

„Блажени са миротворците, защото те ще се нарекат синове Божи“ (Мт. 5, 9).

Християнското послание за мир се отнася до това как човечеството трябва да се справя с вината и осъждането. Другият човек е твой брат срещу врага, където врагът е Дяволът, бащата на лъжите, който се отрича от светлината на Бог. Христос идва да премахне враждебността на Дявола. Посланието на Евангелието е далновидно - един поглед към живота срещу погледа към смъртта. Пълната противоположност на Евангелието не е войната. Мирът, предлаган от Евангелието, представлява много повече от липсата на въоръжен конфликт. Ние сме изправени пред предложението да прилагаме Божия план, като премахваме всичко, което се изпречва на пътя му. Този план е наречен мир и е плод на изкуплението, както се вижда от поздрава на възкръсналия Христос: Мир вам (Йн. 20, 19). А ние сме изкупени, което означава хора, които имат достъп до мира. Ако мислим за плода на изкуплението, тогава можем да разчетем положителното значение в думите среща, добруване, свобода, справедливост, гостоприемство, уважение към другите, любов, братство, помощ, като имаме мир в духа... Следователно мирът става нещо положително (а не липса на нещо, макар войната да е нещо). Така че от тази перспектива мирът е възможен, а не утопичен.

Как Църквата е разглеждала този въпрос? Това също би било едно много дълго описание, което излиза извън границите на настоящото обсъждане. Нека само да видим как той е разгледан на II ватикански събор. В *Gaudium et Spes*, № 78 се казва, че „мирът не е просто липсата на война... но е дело на справедливостта... това никога не е било нещо, което се постига лесно, а по което трябва да се работи непрекъснато“. Краткото изложение на социалната доктрина на Църквата, също прието на този събор, широко разглежда термина мир и аз ви приканвам да отидете и да прочетете това

съкровище и да откриете всичките му аспекти. Например в глава 2, параграф 63 се казва: „Църквата, като прокламира Евангелието, свидетелства пред човека в името на Христос неговото достойнство и неговото призвание, свързано с общността от хора; учи го да съзнава нуждата от справедливост и мир в съответствие с божествената мъдрост“. Енцикликата *Pacem in Terris* (Мир на земята), написана от свети Йоан XXIII, е първият случай, в който документ на Църквата е адресиран до всички хора с добра воля, които са призвани да изпълнят една необхватна,

тияните и мюсюлманите са били толкова напрегнати, че се е стигало до взаимно демонизиране. В XIII век имало две причини един християнин и един мюсюлманин да се срещнат - търговия или война. Кръстоносните походи са ясен пример за това, а също и кланетата, които били извършвани и от двете страни. В тази ситуация Франциск предлага като алтернатива трети път, който днес изглежда очевиден, но тогава не е било така. Той се представя на султана невъоръжен и в обикновени дрехи, с отворено сърце и желание да говори с него. Затова Франциск

Свети Луи и мирът

но наложителна задача. Задачата е да се възстановят връзките на съвместното съществуване с истината, любовта, справедливостта и свободата. Световният ден на мира, установен от папа Павел VI, който заедно с това разработва темата за мира, има отношение към нашата ситуация в момента. Аз ви приканвам да прочетете документите, които са издадени по случай Световния ден на мира, който празнуваме на 1 януари всяка година. Като последна точка в тази връзка си спомням смелата инициатива на свети Йоан-Павел II, който се извини на света за грешките, извършени от Църквата (между другото и за кръстоносните походи), което потвърждава твърдението, че няма мир без справедливост и няма мир без прошка. Като имаме предвид това, си струва да си припомним друга поканка от Йоан-Павел II - тази за справедливост по отношение на околната среда, като околната среда е друга тема, свързана с мира.

В. Свети Франциск и мирът.

За да анализирам посланието на свети Франциск за мира и как той е живял в мир, ще се съсредоточа върху три епизода. Те са свързани по-специално с онзи израз да бъдем миротворци, което е много показателно, защото Франциск е бил човек със силна воля и дълбока духовност, но той е бил също така много практичен човек, който е искал да докосне и да види нещата със собствените си очи. Като негови последователи в света ние трябва да действваме точно по същия начин. След това четиво ще оставя на вас да намерите други епизоди, с които да се задълбочите в разбирането на посланието на свети Франциск. Първият епизод е този на срещата му със султан Melek el Kamel. Франциск пътувал като поклонник до Светите земи и се намерил между кръстоносците, които обсаждат войските на султана, и самия султан в Дамиета в Египет. В онези дни отношенията между хрис-

е бил възнаграден с искрено приятелство и симпатия от страна на султана. Франциск осъществява една неочаквана среща и диалог и благодарение на тази среща той полага основите на това, което са нарекли Францисканска мисия сред сарацините, а днес се нарича християнско-мюсюлмански диалог. Преди всичко по време на тази среща Франциск открива, че така наречените неверници са всъщност вярващи и не само че се молят, но и се молят много.

Вторият епизод е този от Малките цветя, глава XXVI, където ни се разказва историята за крадците от Монтеказале, които благодарение на доброжелателното поведение на Франциск се обърнали и станали монаси. Подчертавам факта, че този случай ясно потвърждава това, че Франциск е бил човек на мира, вътрешно омиротворен и поради това отворен да приема другите, колкото и да са различни, без да се налага те да се откажат от своята идентичност. В този контекст не съществуват термини като враг, различен или състезание. Те са заместени от брат, сътрудник, партньор. В цитирания епизод Франциск ги поздравява с очарователна арогантност - нарича ги негови крадливи братчета (като си дава сметка колко са лоши). Франциск променя типа на зрителната си представа към всичко и създава положителна възможност при всяко отношение с другите (нека си припомним какво е отношението към прокажените в Стария завет; това, което е било горчиво, се превръща в сладост за духа и тялото).

Третият и последен епизод е свързан с поздрава: Бог да ви даде мир (*Legenda Perugina*, FF 1619), където се казва: „В ранните години на ордена, докато Франциск беше на пътуване с първите два-

надесет братя, той поздравяваше мъжете и жените, които срещаша по пътя си или ги виждаха като работят по полето, с думите: „Бог да ви даде мир“. Дотогава хората не бяха чували този поздрав и се учудваха, а някои дори питаха - какво значи този нов поздрав? Братът, който вървеше с него, беше объркан и помоли Франциск да използва друг поздрав. Но Франциск му каза: „Остави ги да говорят, защото те нямат предвид Божи неща. Не се срамувайте от тяхната реакция, защото ти казвам, братко, че дори благородниците и принцовете на този свят ще имат уважение към тебе и другите братя заради благодатта на този поздрав!“. Това е урок по оптимизъм за пророчествата и смелостта, при който Франциск демонстрира педагогиката на мира.

С. Свети Луи

На вас ще оставя да изследвате богатствата и дълбочината на биографията на свети Луи. Той е бил коронован за крал на Франция на 29 ноември 1226 г., когато е бил само на единадесет години (или може би на дванадесет). Като крал е бил подготвен да си служи с оръжие от дете. Важно е да се отбележи, че свети Луи:

- е бил човек от Средновековието и крал на Франция;

- живял е в период, в който кавалерството (от което дори Франциск се е възхищавал) е било демонстрирано с любов в двореца, в поезията и в живота на двора;

- променя коренно живота си след срещата с брат Хю, францисканец, който го поучава за справедливостта: „Един крал трябва да се държи според закона на Бог и задълбочено, отблизо и истински да се грижи за своя народ. Да не слуша само своите съветници, а да чува също и гласа на най-скромните и на последните в обществото. Да гледа на своя народ като на кръвта на Христос. Пред очите на Бог и Божия Син да раздава административно добро и бързо правосъдие, за да запази Бог и своето кралство през целия си живот и за тези, които ще дойдат след това“.

Царуването на Луи е било период на най-голямо щастие и просперитет за народа на Франция. Франция става кралство на ЕДИНСТВОТО (хората със своя крал), РАВНОВЕСИЕТО (съгласуване между божественото и природното според францисканския модел), ПРОСПЕРИТЕТ И МИР. Луи реформира правосъдната система (като прави да се основава на мира).

Луи е бил дълбоко религиозен, но не и привърженик на клерикализма. Макар лично да бил последовател на Църквата, като суверен той остава независим от политиката на Църквата.

Кралят води война срещу корупцията, която още в онези дни се среща сред представителите на държавата и феодалните владетели.

Свети Луи - човек на мира. Въпреки културните ограничения, наложени на краля по онова време, царуването на Луи било пълно с инициативи, насочени към по-справедливо и отворено общество. Той върви по стъпките на Франциск, като се опитва да подражава

на неговата дейност и да бъде пример за Христос, като понякога се появява измежду веселящите се в обществото.

Идеята на братството е да се освободят крепостните селяни и да се разбере от всички идеята за свобода, като се дава пример. Но неговият глас заедно с тези на другите францисканци остава изолиран и затворен във феодалните структури. Ако го бяха послушали, тогава повратът, който настъпва в резултат на Френската революция, е можел да бъде осъществен по мирен начин. Той е бил задължен да участва в кръстоносните походи за славата на европейските благородници и кралят дава тържествено обещание да участва веднага щом се свърземе от сериозната болест, която го поваля през 1244 г. В това отношение трябва да помним онова, което беше казано в началото по отношение на интерпретацията на мира в историята. По време на своето царуване свети Луи действа последователно, като избягва излишни кръвопролития, като остава верен на своя обет да освободи Божи гроб и се похва като верен слуга на светата майка Църквата. Също така той действа и като изповедник на вярата и дори враговете му са били впечатлени от неговата почтеност и дълбока духовност.

Д. Заключение

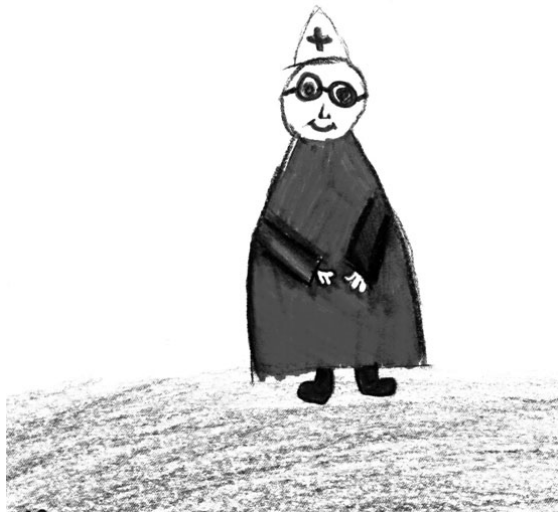
Мисля, че сте разбрали колко трудно е да се разбере животът на един средновековен човек, като се прилагат сегашните ни критерии. Един човек с най-високо чувство за отговорност и дълг, при когото концепцията за мира е толкова дълбоко заложена в неговия живот, че влияе сериозно върху всяко негово отношение и инициатива. Що се отнася до преценката, трябва да имаме предвид, че времето и културата, когато той е живял, са били много различни от нашите. Според мен вие би трябвало да разчитате събитията в светлината на времето и да ги използвате като източник на вдъхновение за нашата култура и средствата, които могат да бъдат прилагани сега, в наше време. И от тази гледна точка бих искал да ви представя някои по-нататъшни разсъждения.

Е. Предложения

за действия на лично ниво
Връзката с молитвата е ключова, а също така и непрекъснатото размишление върху словото Божие, както е казано в член 4 на нашето правило: „Правилото на живота на мирските францисканци е това: да спазват Евангелието на нашия Бог Исус Христос според примера на свети Франциск от Асизи... Мирските францисканци би трябвало да се посветят на внимателното, грижливо и често четене на Евангелието, като минават от Евангелието към живота и от живота към Евангелието“. Като имат чувствителността да виждат ситуацията на несправедливост около нас и се опитват да ги поправят, като живеят живот без насилие и се образават по един евангелски и францискански начин на живот.

Атилио ГАЛИМБЕРТИ,
мирски францискански ред,
Милано, Италия

За повече информация:
https://bg.wikipedia.org/wiki/Луи_IX
Превод Веселин КРЪСТЕВ

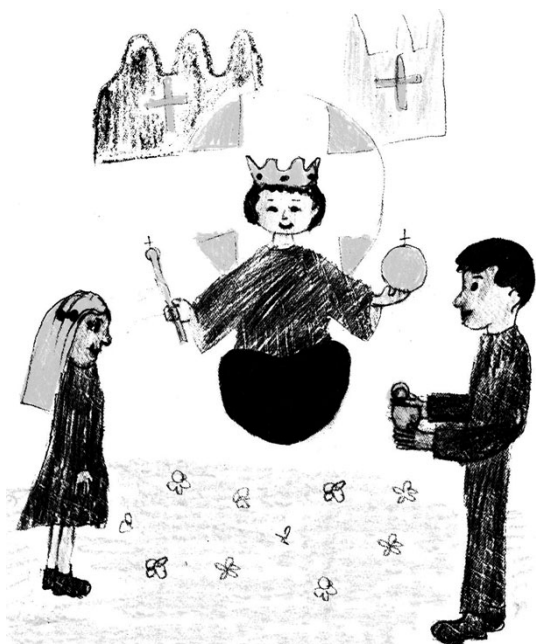

Скъпи папа Франциск,
Как можете да решавате конфликтите по света?

Микаел, на 9 години, от Нигерия

Скъпи Микаел,
Трябва да помагаме на добронамерените хора да говорят, че войната е лошо нещо. Хората водят войни, за да се сдобият с повече власт и повече пари. Истинската причина за войните е себичността и алчността. Самият аз няма как да разреша всички конфликти по света, но заедно с теб можем да се опитваме да направим света по-добро място. Хората страдат. Дори твоята рисунка изразява усещане за тъга. Виждам, че знаеш за конфликтите. Но няма магическа пръчица. Трябва да убедим всички наоколо, че най-добрият начин да спечелим една война е, когато се откажем да я водим. Знаем, че не е лесно. Обаче ще се опитвам. И те моля и ти да се опитваш.

Папа Франциск

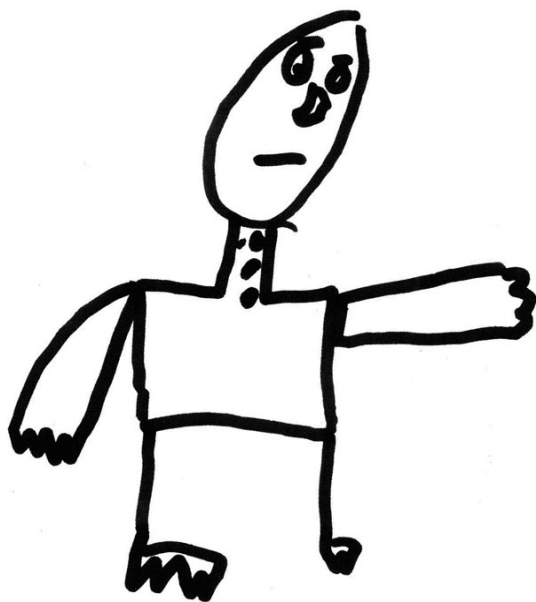
Из книгата „Скъпи папа Франциск. Папата отговаря на писма от деца по света“, изд. Нова българска медийна група холдинг, София, 2016 г.

Скъпи папа Франциск,
Искам да те попитам - трудна ли е твоята професия? И дали са те харесвали, и какъв си искал да станеш, когато си бил колкото мен? Казвам се Бася. На осем години съм. Обичам зеления цвят.

Бася, на 8 години, от Полша

Скъпи Бася,
Трябва да ти призная нещо. Когато бях на твоята възраст, исках да стана месар. Сега недей да се учудваш. Знаеш ли защо? Моята баба ме водеше често на пазара. Там имаше един месар и аз много го харесвах. Беше огромен човек, имаше дълга престилка с голям джоб отпред. Когато баба му плащаше, той пхаше ръце в големия джоб. Там имаше пари и той изваждаше ресто за баба ми. Мислех го за много богат човек. Всичко това много ми въздействаше и аз исках да приличам на него. Забавно е, но исках да ти го призная.

Папа Франциск

Скъпи папа Франциск,
Казвам се Настя. Живея в Русия. Тази година взех първото си причастие. Искам да попитам какво мога аз като дете да направя, за да се увеличи броят на християните сред моите връстници?

Благодаря. Довиждане.

Настя, на 10 години, от Русия

Скъпа Настя,
Колко красива рисунка! Личи си, че си свикнала да виждаш икони и да се молиш с тях. Твоето желание наистина е прекрасно - да се увеличи броят на онези, които обичат Исус и Го търсят. Това е чудесно. Напълно те подкрепям. Най-добрият начин да осъществиш мечтата си е, като се молиш на самия Исус броят на Неговите ученици да нарасне. Моли се и за духовните водачи, за вярващите хора, както и за всички онези, които разпространяват Евангелието. Но преди всичко друго нещата зависят от теб! Бъди свидетел като християнка, където и да живееш - сред роднините си, сред приятелите си, в твоя град. Трябва да бъдеш свидетел на вярата, която носиш в сърцето си. Моли се и бъди свидетел на любовта на Исус.

Папа Франциск

Литийно шествие със статуята на...

От стр. 7

ведоха. И носейки кръста Си, Той излезе на мястото, наречено Лобно, по еврейски Голгота“ (Ин. 19, 16-17).

„Молете се, молете се много и правете жертви за грешниците!“

Майко, при кого, ако не при теб, да потърсим помощ и утеха в нашите трудности и грижи? Ние знаем, че ти винаги вървиш до нас в нашия кръстен път и очакваш от нас само да повдигнем очи, за да те срещнем. Със синовно упование ти поднасяме всичко, най-вече страданието на нашия свят, за да стане то спасително за всички.

Поднасяме ти също грижите и намеренията на Светия отец папата, молейки те за нашите енории, за да могат, въодушевени от мисионерския дух, да бъдат място на общение във вярата и свидетелство на милосърдната любов.

Пета скръбна тайна:
Исус умира на кръста
Да благодарим на Мария - майка на страдащия Христос, приела да бъде наша майка

Евангелски текст: „Исус, като знаеше, че всичко вече е свършено, за да се сбъдне Писанието, казва: жаден съм. Там имаше съсед, пълен с оцет. Войниците напоиха гъба с оцет, надянаха я на исопова тръст и поднесоха на устата Му. А когато Исус вкуси от оцета, рече: свърши се! И като наведе глава, предаде дух“ (Ин. 19, 28-30).

„Накрая моето Непорочно сърце ще победи!“

Майко, днес всеки от нас иска да ти поднесе своята благодарност - за твоята закрила над нас, за твоето застъпничество пред Бог, за примера на твоята силна вяра, непогръхваща надежда и жертвена любов, за това, че си наша май-

ка. Сред шума на града и в тишината на сърцето всеки от нас ти казва своето „Благодаря“ за най-ценното, което е получил.

Днес отново те молим: моли се за нас, грешниците, твоите деца, сега и на смъртния ни час. Амин.

*Текстовете са взети от книгата „Явленията на Дева Мария във Фатима“ от отец И. К. Кастелбранко

ПРИСЪЕДИНЕТЕ СЕ ДУХОВНО КЪМ НАШАТА МОЛИТВА ЗА МИР И ЗА ОБРЪЩАНЕТО НА ГРЕШНИЦИТЕ

11 ИСТИНА VERITAS
Брой 9 (1526) септември 2017 г.

ЧАСТ ТРЕТА Животът в Христос Раздел първи Призванието на човека: Живот в Духа

Глава трета Божие спасение: Законът и благодатта Член 3

Църквата, майка и наставница II. Църковните заповеди

2043 Четвъртата заповед („В дните, установени от Църквата, се въздържай от месо и спазвай поста“) осигурява времето за аскетизъм и покаяние, които ни подготвят за литургичните празници; те допринасят да владеем инстинктите си и свободата на сърцето си“ (Вж. CIC canones 1249-1251; CCEO canon 882).

Петата заповед („Помагай за издръжката на Църквата“). Тази заповед известява на верните задължението за подпомагане на материалните нужди на Църквата според техните възможности (Вж. CIC canon 222; CCEO canon 25. Епископските конференции могат също така да определят други църковни норми за техните територии; вж. CIC canon 455).

III. Нравственият живот и мисионерското свидетелство

2044 Верността на кръстените е начално условие за проповядване на Евангелието и за мисията на Църквата в света. За да прояви пред хората силата на истината и своя блясък, вестта за спасението трябва да бъде удостоверена от свидетелството на живота на християните. „Свидетелството за християнски живот и извършени в свръхестествен дух дела са мощни средства за привличане на хората към вярата и към Бог“ (CONCILIUM VATICANUM II, Decr. Apostolicam actuositatem, 6: AAS 58 (1966) 842).

2045 Тъй като са членове на Тялото, на което Христос е Главата (Вж. Ефес. 1, 22), християните допринасят чрез постоанство в своите убеждения и нрави за изграждането на Църквата. Църквата расте, увеличава се и се развива чрез светостта на своите верни (Вж. CONCILIUM VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 39: AAS 57 (1965) 44): „Докле всинца достигнем до единството на вярата и на познаването Сина Божий, до състояние на мъж съвършен, до пълната възраст на Христовото съвършенство“ (Ефес. 4, 13).

2046 С живота си по примера на Христос християните подготвят идването на Божие Царство, „Царство на справедливостта, истината и мира“ (Domini Nostri Iesu Christi universorum Regis sollemnitatis, Praefatio: Missale Romanum, editio typica (Typis Polyglottis Vaticanis 1970) p. 381). Те не изоставят при това и земните си задължения; верни на своя Учител, те ги изпълняват с честност, търпение и любов.

Накратко

2047 Нравственият живот е духовно почитане. Християнската дейност намира своята храна в литургията и в извършване на тайнствата.

2048 Църковните заповеди засягат нравствения и християнския живот, който е свързан с литургията и се храни от нея.

2049 Учителната власт на църковните служители в областта на морала се упражнява обикновено в катехезата и в проповедите въз основа на Десетте Божии заповеди, които изразяват принципите на нравствения живот, валидни за всеки човек.

2050 Римският първосвещеник и епископите като истински учители проповядват на Божия народ вярата, която той трябва да приема и да прилага в нравите си. Те са длъжни също да се произнасят по моралните въпроси, свързани с естествения закон и с разума.

2051 Непогрешимостта на Учителната власт на пастирите се простира до всички принципи на учението, включително и морала, без които спасителните истини на вярата не могат да бъдат опазени, тълкувани или спазвани.

Десетте Божии заповеди „Учителю, какво да сторя?“

2052 „Учителю благий, какво добро да сторя, за да имам живот вечен?“ На младия човек, който му задава този въпрос, Исус отговаря, като утвърждава най-напред необходимостта да се признае Бог за „единствено Добър“, за най-висше Благо и източник на всяко добро. После Исус му заявява: „Но ако искаш да влезеш в живот вечен, опази заповедите“, и изрежда на Своя събеседник заповедите, които се отнасят до любовта към ближния: „Не убивай, не прелюбодетелствуй, не кради, не лъжествидетелствуй, почитай баща си и майка си“. Исус обобщава накрая тези заповеди по един положителен начин: „Обичай ближния си като себе си“ (Мат. 19, 16-19).

2053 Към този първи отговор се прибавя втори: „Ако искаш да бъдеш съвършен, иди продай имота си и го раздай на сиромаси; и ще имаш съкровище на небото; па дойди и върви след Мене“ (Мат. 19, 21). Той не отменя първия. Следването на Христос включва изпълнение на заповедите. Законът не е отменен (Вж. Мат. 5, 17), а човек е поканен да го преоткрие в лицето на Учителя си, Който е неговото съвършено изпълнение. Призивът на Исус в трите синоптични Евангелия, отправен към богатия младеж, да го следва в послушание като ученик и в изпълнение на заповедите е продължен от призив за бедност и целомъдрие (Вж. Мат. 19, 6-12. 21. 23-29). Евангелските съвети са неделими от заповедите.

Из „Катехизис на Католическата църква“

По повод книгата на Виторио Месори, разказваща истории, явления и анекдоти за Дева Мария, включително и за религиозния „развител“ на диктатора през 1941 г.

През декември 2015 г. сп. „National Geographic“ излиза с първа корица с интригуващото заглавие „Най-влиятелната жена в света“. И не става дума за кралица или президент на някоя велика страна или за важна мениджърка. Става дума за Мадоната. Авторът на статията Морийн Орт след дълго пътуване по места, символ на Мариината почит, обяснява, че прилагателното „могъща“ е не само свързано с чудесата, отдавани на Дева Мария, но и на факта, че образът и историята на Девата „могат да определят идентичността на една страна“ - както е в случая с явленията в Гуадалупе, Мексико. Дори и мексиканците, които не наричат себе си католици, все пак се декларират като „гуадалупиани“.

Не е лесно да се говори за образа на Дева Мария и за почитта към нея, пренебрегвайки предаността към нея. Това е успял да стори Виторио Месори, журналист и писател от класа, образован в праволинейната торинска школа и автор на бестселъри, посветени на историческата достоверност на Евангелията. През 2008 г. - тридесет години след първата си книга, която го прави известен - „Исус - хипотези“, Месори публикува и „Мария - хипотези“ - една книга, която е препечатвана многократно и която днес излиза актуализирана с добавени нови тринадесет глави, както винаги безупречни по отношение на източници и документация. Почти енциклопедия, която се впуска в история, богословие, явления и анекдоти.

Една от новите глави е посветена на любопитен случай, свързан със Сталин, която авторът е изровил от една обширна биография на грузинския диктатор, публикувана през 1997 г. на руски и редактирана от Едвард Радзински - писател, драматург и историк, принадлежащ към съветската номенклатура. Известно е, че Сталин, изправйки се пред германското нахлуване, за малко охлажда преследването на Православната църква, така че в момент на изключителна трудност да може да обедини усилията на всички във Великата отечествена война. Но не се е знаело задкулисието на това решение, което не е резултат от стратегия, а от страх. Провокира го едно писмо от Ливан, предадено лично на Сталин от генерал Борис Шапошников, началник на Генералния щаб на армията, който бил смел полковник в царската армия, почитан заради военните си способности и в сърцето си все още вярващ.

Писмото е написано от православния митрополит в Ливан Елиас (Илия), който съобщава, че е видял Девата след тридневен пост, преминал на колени и в молитва. Тя казала на монаха, че Ленинград ще бъде спасен, ако се отворят отново манастирите и черквите в Русия, ако свещениците в съветските затвори се освободят и ако древната икона на Дева Мария от Казан премине в шествие в Москва, Сталинград и обсадения Ленинград. Иконата е почитана много от руския народ, защото нейната история е невероятна - изчезнала от Константинопол по време на разграбването на града, тя е наме-

рена в татарския град Казан през 1579 г. под развалините на една къща, унищожена от огъня, който опустошил града.

Така Месори казва, че зад „религиозната“ промяна на Сталин между 1941 г. и 1942 г. не е имало „единствено политически сметки, псевдо благочестива промяна, за да се ангажират хората в защита на режима.“ Тази промяна, отбелязва авторът, „всъщност не е изцяло отхвърлена от режима заради получената победа. Сталин продължава репресиите, но преследването е успокоено и за „петилетен план“ за изстребване на вярата не се е говорело повече“. Косвено потвърждение на това, което се е случило, припомня Месори, е удостоверяване-

Дева Мария - най-могъщата жена в света, която е плашела и Сталин

то през 1947 г. на ливанския митрополит Елиас със Сталинска премия - т. нар. съветска Нобелова награда, давана на културни дейатели, учени, но и на онези, които са извършили „дела, важни за Съветския съюз и за социализма“. Елиас, който не е имал комунистически симпатии, отказва да приеме наградата и моли парите да се използват за руски сираци от войната.

Андреа ТОРНЕЛИ, Рим
„La Stampa“, 23 януари 2017 г.

А ето и един текст от интернет, който логично допълва историята, дори да го приемем само като художествена измислица.

ЗАПОВЕД ЗА СТАЛИН

... Три века по-късно иконата на Казанската Богородица отново проявила чудотворната си сила в името на спасението на Русия. Това станало в самото начало на Великата отечествена война, когато фашистите пълчища застанали пред вратите на Москва.

През 30-те - 40-те години на миналия век православен митрополит в Ливан бил Илия (Елиас - б.р.), със светското име Караме. Още приживе го смятали за светец. Той съблюдавал най-строг пост през цялата година, по цели седмици живеел като отшелник в пещерите, прекарвайки времето в молитви, почти без сън.

През юни 1941 г. патриархът на Антиохия Александър III призовал всички християни по света да помогнат на попадналата в беда Русия, подложена на нападенията на пълчищата на Антихриста. Митрополит Илия чул призива на патриарха по радиото, след което се спуснал в подземната планинска черква, паднал на колени пред иконостаса и започнал да се моли на Божията майка. Той молел тя да му даде съвет как той - роденият в Арабския изток, без да е видял Русия нито веднъж, но ненавиждащ злото - може да помогне на далечната християнска страна.

Минали няколко дни. И ето, в тъмната пещера, където се намирала подземната черква, изведнъж станало светло като в ясен слънчев ден. Явила му се Богородица и му обявила какво трябва да направи в тези

критични за Русия дни. Преди всичко трябвало да донесе до властите в Русия, че те следва да отворят всички православни храмове в страната, а свещениците да освободят от затворите.

И още: трябва да се молят на двете Казански икони на Божията майка - тази, която била в Москва, в Богоявленския събор, и на другата, не по-малко стара - във Владимирския събор в Ленинград. С втората икона трябвало да се обиколи градът, за да не влязат германците в него. И още: след войната, която ще завърши с победа на руснаците, митрополитът от Ливанските планини трябва за-

дължително да замине за Съветския съюз и да разкаже как точно е било всичко. Ливанският митрополит изпълнил нареденото от Богородица. По международни църковни канали той успял да изпрати в Русия записка за своето видение и което било още по-трудно, уредил да я препратят на самия Сталин в Кремъл. Кой и как е сторил това и досега е неизвестно.

Любопитни са сведенията за реакцията на Сталин на посланието на Божията майка. Той като че ли се отнесъл към него достатъчно сериозно и поръчал на своя секретар Поскребишев да изясни всичко, което касае чудотворната икона и конкретно историята за спасението на Москва. Скоро му доложили, че действително през 1612 г. опълчението на княз Пожарски влязло в Москва и освободило града от поляците, които се затворили в Кремъл. Князът не искал да ги изхвърли оттам с шурм, страхувайки се, че ще пострада свящото за цяла Русия място, особено Кремълските храмове. Затова било решено да се обиколи Кремъл с Казанската икона на Богородица, молейки се той да остане цял. И това подействало: поляците обявили, че са готови да напуснат Москва.

Сега е трудно да се възстановят всички подробности около това, какво е последвало, когато „вождът на народите“ е научил историята на чудотворната икона. Известно е само, че в Богоявленския събор на обсадената столица бил отслужен молебен, а след него и литийно шествие с изнасяне на Казанската икона. Такава церемония се състояла и в Ленинград.

Според мнението на вярващите именно застъпничеството на Богородица изменило хода на събитията на съветско-германския фронт през зимата на 1941-1942 г. Във всеки случай, от гледна точка на военните историци, случило се е нещо невероятно: хитлеристите, съсредоточили край Москва и Ленинград огромни сили, така и не могли да превземат руските градове. Нещо повече, в битката край Москва руснаците не само удържали столицата, макар че по численост противникът ги превъзхождал, но и това

била първата им голяма победа над чуждоземните окупатори. На ума ни идва една мисъл - точно това е била Божата промисъл.

А и само по този начин може да се обясни странната постъпка на Сталин. Войнстващият безбожник, който в младостта си учил в семинария, но я напуснал и престанал да вярва в Бог, изведнъж поканил в Кремъл делегация на Руската православна църква.

Събитието при това става почти веднага след победоносното завършване на Курската битка, след която започва преломът в хода на войната!

Може да се предположи удивлението на охраната на Върховния главнокомандващ, когато на 4 септември 1943 г. заедно с генералите със златни пагони в кабинета на Сталин влизат и трима свещенослужители в църковни одежди: митрополит Сергей, митрополит Ленинградски Алексий и митрополит Киевски Николай.

Срещата била дълга, макар че в печата за нея изобщо не се споменава. Сега, след повече от половин век, става очевидно, че тя е станала съдбоносна за всички религиозни общности в СССР - по време на войната в безбожната държава, където образът на Спасителя бил заменен с портрети на „вожда на всички народи“, били отворени стотици храмове. А самият Сталин започнал редовно да се среща с видните православни йерарси. С държавни ордени и медали започнали да награждават свещеници, които преди това обикновено пращали в лагери. Според слухове през годините на войната върховният вожд тайно от всички се молел в правителствената си вила пред старинните икони на Спасителя и Богородица. Нима е повярвал? Не се знае. Но това, че през 1947 г. Сталин поканил в Москва митрополита на Ливанските планини Илия, е факт. Не е забравил, че именно този човек му помогнал за благодворен контакт с Господ. Преди срещата с ливанеца вождът провел обстоятелен разговор с патриарха на цяла Русия Алексей, чийто запис е съхранен.

Сталин попитал патриарха: - С какво може Русия да се отблагодари на Илия?

Негово преосвещенство предложил да се подари на ливанския митрополит старинна икона, панаягия - нагръден знак на висшите свещенослужители, и православен кръст, украсен с камъни от различните краища на Русия.

- Цялото ни отечество по този начин ще може да участва в този подарък - обяснил патриархът.

Тази идея се сторила добра на Сталин и той заповядал да се поръча изработването на икона на Света Богородица и кръст на най-изкусните бижутери, които да бъдат консултирани от църковни експерти.

Цялото висше духовенство посрещнало тържествено в Москва митрополит Илия. Когато му връчвали ценните подаръци, трогнатият гост се просълзил и казал:

- Този кръст аз ще поставя на

престола на катедралния събор в Ливан и ви обещавам, скъпи мои единовеци, че докато съм жив, той винаги ще бъде там. Завещавам ви и след моята смърт кръстът да остане на престола като символ на християнското единство. А иконата ще заеме своето място в олтаря.

След Москва Илия се отправил към Ленинград. По негови думи целта на пътуването му в Русия била определена в самото начало на войната със заповед на Богородица - той трябвало да разкаже как е било спуснато свише, по милост Божия, спасение на тази страна. Да се разкаже за това подробно, на глас. Да изпълни обаче волята на святата застъпница докрай, той не успял. Не стигнали вяра и решимост на Сталин и неговото обкръжение да направят достойние Божията

промисъл в годините на войната. Очевидно от страх да не обезценят собствените си заслуги пред отечеството.

На митрополита на ливанските планини било позволено да разкаже за своето видение публично само в един-единствен храм - във Владимирския събор в Ленинград (сега отново Петербург). За предстоящата проповед на митрополит Илия официално никъде не било съобщено. Но по някакъв непостижим начин вестта за нея се разнесла по целия град, дори извън неговите предели. „В определения ден десетки хиляди души стояха около храма, транспортът спря, всички подстъпи се оказаха заградени - спомни си протоиерей Василий Швец. - Войниците стояха вцепенени и никога не пускаха. Някак си се промъкнахме. Отляво от амвона беше оградено място; там стояха членовете на правителството. Преброихме 42 души. И ето, появила се митрополит Илия, митрополит Григорий и свещенството. Започна тържествената служба.“

По време на тази тържествена служба митрополит Илия прирепил скъпоценно венче към Казанската икона на Божията майка, пазена във Владимирския събор. По същия начин, по който бил сторил това три века по-рано княз Дмитрий Пожарски в Москва. Това свидетелствало, че и втората икона също била чудотворна.

Остава още да добавим, че в Москва с лични средства на първия цар от династията Романови - Михаил Федорович, бил построен Събор на Казанската икона на Божията майка на Червения площад, осветен през 1636 г. Храмът станал един от най-главните московски храмове, а неговият настоятел заемал едно от първите места сред московското духовенство. През 1936 г. обаче, точно 300 години след откриването му, храм-паметникът бил разрушен. През 1993 г. е възстановен отново със средства на града.